Annus XVI – Vol. XVI 1 Aprilis 1924 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Sacrum Consistorium, p. 121. Epistola Apostolica, p. 133. Litterae Apostolicae, p. 148.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. Congregatio S. Officii:* I. Decretum condemnationis, p. 159. II. Submissionis declaratio, p. 160. - *S. Congregatio Consistorialis:* I. Decretum de processu quoad promovendos ad episcopatum, p. 160. II. Provisio Ecclesiarum et Abbatiae, p. 161. - *S. C. Concilii:* Romana et aliarum. De fatalibus ad recurrendum, p. 162. - *S. C. de Religiosis:* Dubium circa dotem, p. 165. - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Provisio Ecclesiarum, p. 166. II. Nominationes, p. 166. - *S. C. Rituum:* I. Romana seu Albien. Introd. causae S. D. Pauli Ginhac S. I., p. 167. II. Plurium dioecesium. De vexillis, p. 171. - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* Provisio Ecclesiae, p. 171.

Diarium Romanae Curiae: S. Congregazione dei Riti: Congregazioni preparatoria e generale. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 172-176.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24
Unius fasciculi, Lib 8 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVI, n. 4 - 1 Aprilis 1924)

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

(die 24 martii 1924)

PAG.

I. Traditio Camerariatus S. R. E. 121
II. Allocutio Semi D. N. Pii PP. XI. - Creatio et publicatio S. R. E. Cardinalium . . 121
III. Provisio Ecclesiarum 129
IV. Postulatio Sacri Pallii 131

II

(die 27 martii 1924)

Traditio rubri Galeri 131

III

(die 27 martii 1924)

I. Provisio Ecclesiarum 132
II. Assignatio titulorum 132
III. Postulatio Sacri Pallii 132

EPISTOLA APOSTOLICA

Unigenitus Dei Filius. - Ad summos Moderatores Ordinum Regularium aliarumque Sodalitatum religiosorum virorum: de disciplinae religiosae studiis. - *19 martii 1924* 133

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Congregationis Missionis.* - Titulus basilicae minoris confertur ecclesiae Sancti Vincentii a Paulo, Congregationis Missionis, Matriti. - *28 iulii 1923* 148
II. *Cum ex Apostolico munere.* - Territorio augetur finibusque immutatur Vicariatus Apostolicus Leopoldopolitanus. - *29 ianuarii 1924* 149
III. *Ut, aucto Pastorum.* - Dismembrato territorio e Vicariatu Apostolico de Canton, efformatur Praefectura Apostolica de Kong-moon, in Sinis. - *31 ian. 1924* . 150
IV. *Eucharistici in civitate.* - Titulo ac privilegiis basilicae minoris honestatur sanctuarium mariale B. M. V. Consolatricis afflictorum de Verdelais, in archidioecesi Burdigalensi. - *1 februarii 1924* 152
V. *In Apostolico Vicariatu.* - Erigitur in Congo Belgico Praefectura Apostolica de Thsanga e dismembratione Vicariatus Apostolici Novae Antuerpiae. - *11 februarii 1924* 153
VI. *Quod ad Conventus.* - Indulgentiae, privilegia, indulta et dispensationes conceduntur iis qui Conventibus Eucharisticis celebrandis intersint vel operam navent. - *7 martii 1924* 154

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

PAG.

I. *Decretum.* - Condemnatio sac. Ernesti Buonaiuti eiusque operum omnium. - *28 martii 1924* 159
II. Submissionis declaratio. - *12 martii 1924* 160

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Decretum de processu inquisitionum circa promovendos ad episcopatum. - *29 februarii 1924* 160
II. Provisio Ecclesiarum 161
III. Provisio Abbatiae 162

S. CONGREGATIO CONCILII

Romana et aliarum. - De fatalibus ad recurrendum. - *14 ianuarii 1924* 162

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Dubium circa dotem Religiosarum. - *2 martii 1924* 165

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiarum 166
II. Nominationes 166

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana seu Albien.* - Introductionis Causae beatificationis et canonizationis servi Dei Pauli Ginhac, sacerdotis professi Societatis Iesu. - *27 februarii 1924* . . . 167
II. *Plurium dioecesium.* - Instructio de vexillis in ecclesia admittendis vel benedicendis. - *26 martii 1924* 171

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Provisio Ecclesiae 171

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Preparatoria e Generale* 172
II. Segreteria di Stato: *Sacre Congregazioni assegnate ai novelli Porporati. Nomine, onorificenze* 172
III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 175
IV. Necrologio 176

Annus XVI - Vol. XVI 1 Aprilis 1924 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

Feria secunda, die 24 martii 1924, in Palatio Apostolico Vaticano, habitum est *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur.

I. – TRADITIO CAMERARIATUS S. R. E.

Andreas Card. Frühwirth detulit Perulam Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii et reddidit Beatissimo Patri, qui eam tradidit Raphaëli Card. Scapinelli di Léguigno, pro hoc anno ipsius Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium Camerario.

II. – ALLOCUTIO SSMI DOMINI NOSTRI
CREATIO ET PUBLICATIO S. R. E. CARDINALIUM

VENERABILES FRATRES

Amplissimum consessum vestrum quoties per annum contingit intueri coram et pro Apostolico officio alloqui, Nobis profecto non sine magna delectatione contingit; hodierna autem opportunitate eo utimur libentius, quod unâ vobiscum licet hinc cogitationem ad quadragesimalia documenta et mysteria convertere, illinc, veluti experrecto ad iucundiora animo, Paschalia gaudia praecipere.

Quarum delibato, ut aequum erat, sanctissimarum argumento rerum, iam vos, Venerabiles Fratres, edoceri attinet, qualis

quamque laetabilis exitus Encyclicas Litteras *Maximam gravissimamque* sit consecutus, quibus, ad Episcopos, clerum populumque Galliae ipso Cathedrae Petri Romanae die festo datis, gravissimum *Consociationum dioecesanarum* negotium ita tandem diremptum nuntiabamus, ut eas posthac liceret, permissu atque etiam hortatu Nostro, experiri. Laetabilem exitum diximus, cum, quicquid visum est, rebus diu multumque perpensis, decernere, populi Gallici consensus et publicae gratae voluntatis significationes exceperint. At vero, quemadmodum maius exstitit quam ut pro merito laudari posset, sic Nobis incredibili fuit solacio illud, quod Ecclesia Gallica, cum ingenti admiratione catholici orbis, iterum edidit, in Apostolicam Sedem atque in Vicarium Iesu Christi obsequii observantiaeque singularis exemplum: cuius quidem rei mansuro sunt documento non modo ea quam die sexto superioris mensis dioecesium e Gallia Antistites ad totius nationis clerum ac populum dederunt communiter et subscripsere ad unum omnes Pastoralem epistulam, sed etiam litterae quas ab iis singillatim Nosmet officii plenas accepimus. Neque id Nobis contra spem exspectationemque accidit; spondebant enim quae per asperas item Galliae condiciones, in sacro Pii VII et Pii X principatu, haud absimili in genere evenerant. Verum, quia rem huc evasuram prospexeramus, non idcirco e testimonio isto pietatis minorem cepimus laetitiae fructum; placetque Episcopis et clero populoque Galliae gratum publice profiteri animum Nostrum in hac coetus maiestate, in quem omnium undique ora atque oculos novimus esse conversos. Postulatum interea a Nobis est, qua demum ratione Consociationes eiusmodi facilius aptiusque ad effectum deducerentur; docuimus equidem, auctoritatemque Nostram, quotiescumque oportuerit, libenter interposituri sumus; sed praecipuas in hoc negotio partes, ut par est, Episcoporum arbitrio, pro rerum locorumque varietate, permittimus.

Aliud praeterea, quasi e terrarum orbis theatro, obiectum Nobis communis catholicorum fidei spectaculum, quod mira quadam suavitate animum Nostrum perfudit. Intellegi volumus, plenum alterum ab inito Pontificatu annum singulari pietatis

exemplo ubique gentium commemoratum, diemque illum passim per omnes actum regiones, qui « Pontificis dies » tam venuste nuncupari consuevit: quae quidem sollemnia non modo multitudines, sed etiam civitatum primores et vel ipsi summi rerum publicarum magistratus, suam erga Nos caritatem multimodis testando, participavere. De his igitur tantis tantaque cum celebritate tributis honoribus, benignitati Dei hominumque pietati gratias agimus, eo quidem maiores, quod, tenuitatem facile agnoscentes Nostram, non tam Nos ornari praedicarique credimus, quam illum Pastorum Principem, cuius vicaria ut fungeremur in terris potestate, divinitus Nobis, quamvis immerentibus, obtigit.

Laeta ista sane et cum catholici nominis dignitate utilitatibusque coniuncta: sed his alia, Venerabiles Fratres, comitari non desinunt, quae magnam Nobis miserationem iniiciunt ac commovent.

Quae ut breviter attingamus, recordatio eorum non excidit et religiosorum virorum et sacerdotum, qui, duce Ioanne Baptista Cieplak Archiepiscopo Achridano, libertate orbati, custodiae publicae incommoda aerumnasque perpetiuntur adhuc et perferunt. Filios Nobis carissimos, quando alio pacto adiuvare non possumus, coram Ordine vestro iterum commemoramus, honoris solaciique causâ eo largius impertiendi quo captivitas diutius producitur; eorumque sortem, cum bonos omnes haud oblivisci cupimus, tum iis ipsis commendare perseveramus, quorum in manibus est et penes quos peculiari aliquo intercedendi iure non omnino carere videamur. – Est praeterea ingens eorum numerus, qui veritatis caritatisque cupidi, unitatem pacemque sitientes, ab haeresi et schismate in Nos et hanc Apostolicam Sedem suspiciunt, quasi sparsae dissipataeque oves, quae dominici ovilis desiderio teneantur. Vix attinet dicere, quam vehementer eos amplexari aveamus; quodsi iteratae per Nos summi uniusque Pastoris invitationi: *Venite ad me omnes*, properando ad Nos accessu respondeant, iam paternis eos allocuturi sumus verbis: *Omnia mea, tua sunt.* In quo catholicis omnibus gratiam habebimus maximam, quotquot dissidentibus a se fratribus, divinâ

gratiâ instincti, ad germanae adeptionem fidei viam munire contenderint, praeiudicatas convellendo opiniones, integram tradendo catholicam doctrinam, eamque discipulorum Christi notam, quae caritas est, in se potissimum exhibendo. Frequentissimos denique utriusque sexus orbos ac derelictos, debiles atque aegros, pueros et senes, ad inopiam et squalorem ab aurea saepenumero mediocritate et vel ab ipsa fortunarum copia prolapsos, ut angustiis suis leniendis nonnihil opis petant, ad Nos confugere cernimus.

Quod autem illa, quam Deus Vicario in terris suo universalem paternitatem demandavit, ab omnibus naturali veluti sensu agnoscitur, tam grande id profecto est, tam magnificum quam quod maxime. At hoc ipsum paternitatis officium nimium quantum Romano Pontifici importaret maeroris atque angustiarum, nisi adforent qui, illius paternitatis apprime conscii quia in domo Patris sunt, egestati miserorum levandae facultates sumptusque suppeditarent. Itaque filii per terrarum orbem Nostri, qui sunt, Dei providentiâ, re familiari locupletiores, fratribus adversa fortuna utentibus sic consulunt, ut per communem Patrem subvenire malint. Qua quidem re cum magnopere commoveamur, adiutoribus istis sociisque beneficentiae Nostrae memorem Nostrum significamus animum; misericordiam enim tot filiis Nostris adhibitam tamquam Nobismet ipsis tributam existimamus.

Verumtamen gratae eiusmodi voluntatis significationi defore aliquid videatur, nisi quam filii Nostri e Foederatis Americae Civitatibus in hoc caritatis certamine habuere partem, singulatim recolamus atque in luce totius orbis collocemus. Etenim ex quo primum pro pueris Russis fame enectis clamavimus, earundem Civitatum Episcopi, clerus et populus tam prompte, tam liberaliter adiutricem Nobis navarunt operam, ut, licet undique omnes stipem in tantae levamentum calamitatis conferrent, ipsi tamen primas et tum et deinceps perseverando obtinerent. Quodsi fraterna ista liberalitatis contentio, vixdum necessitates remiserant, aliquantum resedit, satis fuit, cum novae passim ingruerunt miseriarum molestiae, peracerbam Nos rem paucis significasse, ut certamen ubique revivisceret et pecuniae rerumque

adiumenta, pro varia uniuscuiusque facultate, rursus undique confluerent. Quid quod iidem Foederatarum Americae Civitatum fideles, quantacumque antea egerant veluti obliti, opibus longe maioribus in egentium praesidium collatis, partum iam tum largitatis principatum retinuere? Cum autem, quantam animo Nostro admirationem iniecerit in hac superioribus aetatibus ignota atque in perpetuum memoranda calamitatum incursione isthaec non minus singularis aemulatio caritatis, verbis exprimere nequeamus, decrevimus tali eam facto collustrare, quod, ut est, pro rei temporisque novitate, extraordinarium cumque ipsis summis cohaerens ecclesiasticae hierarchiae gradibus, veluti oculis omnium, maximeque civium earum nobilissimarum regionum, sensus proponeret Nostros taciteque declararet. Scilicet deliberatum Nobis est, ad Romanae Purpurae honorem duos e Foederatis Americae Civitatibus sacrorum Antistites evehere, qui, ob suas animi ingeniique laudes, ob suae cuiusque Sedis amplitudinem dignitatemque, ob studiosam egregiamque pastoralis muneris perfunctionem, inter Episcopos earundem Civitatum excellunt: quorum interea nomina aperire paulisper moramur, ne alia, quae attentionem postulant Nostram, eventa, eademque laeta non ad unum omnia, silentio transire videamur.

Iam si propius a Nobis circumspiciamus, facere equidem non possumus quin summopere laetemur, una cum sanctissima Christi Crucifixi Imagine, signo ac monumento redemptionis humanae, doctrinae christianae institutionem in ludos auspicato remigrasse, ubi pueri, divino Magistro carissimi, prima litterarum elementa discunt et ad vitae consuetudinem ab initio aetatis conformantur. Verum hac in re Nobis non licet, quemadmodum velimus, omni esse sollicitudine vacuis; nam, etsi confidimus, quibus de religiosa eiusmodi institutione regunda tradendave mandetur, eos et parate et sincere et salvâ officii conscientiâ rem tanti momenti adgressuros, ipsum tamen postulat, quo fungimur, apostolicum ministerium, ut Venerabiles Fratres Italiae Episcopos, clerum et patres matresque familias in visceribus Christi obtestemur ne securi torpescant neve de nativo iure suo vigilandi

et pro necessitate expostulandi detrahi quicquam patiantur. Causa enim agitur gravissima, cuius in eos ipsos eventus et periculum magnam partem recidat, cum inde non tam sors Ecclesiae, ad immortalitatem ex divinis promissis natae et in universum terrarum orbem patentis, quam familiarum et civilis societatis et vel ipsius rei publicae fortuna pendeat. Neque enim liceat civitati colligere nisi id ipsum quod antea severit, veritatem aut errorem, germanam Christi fidem aut ethnicam pravitatem, humanum denique cultum aut detestabilem barbariam, quantumvis externo splendore claram exquisitissimisque fucatam munditiis, quas recentior rerum cursus ac progressus invexit.

Huc accedit quod non modo curis ac sollicitudinibus, ut supra diximus, verum etiam maerore afficimur ob civium cum civibus simultates ac potissimum ob vim haud raro personis, locis rebusque sacris, praetereaque iis illatam sodalitatibus, quae, quamquam religiosae ac sacrae per se non sunt, arcte tamen cum Religione et ecclesiastica hierarchia cohaerent, qua praeeunte et duce, remoto quovis partium rerumque publicarum studio, ad catholice sentiendum ac vivendum homines singulos societatemque domesticam et civilem adducere nituntur. Quod enim perspicue atque plus semel ediximus, nulli prorsus licere, ad consilia dumtaxat politica vel ad fovendam partium quarumlibet causam, cum auctoritate sacra, tum catholica actione abuti, – idque ne fieret pro facultate prohibuimus –, idcirco impositas Religioni iniurias aut vim personis, rebus institutisque cum ea coniunctis, per speciem publicarum rationum, adhibitam iure optimo conquerimur atque improbamus. Nonnulla quidem ad exitum aut nuperrime perducta aut mox perducenda libenter fatemur non iniucunda accidisse, ut intermissam – quae utinam funditus retractetur – notissimam legem, unde satis gravia operibus legatisque piis impenderent detrimenta, ut maioris pecuniae assignationem clero sustentando, etsi ad annum tantummodo, prorogatam, decretamque sacris eius ministeriis tuendis militiae vacationem. At nolimus silendo eam invehere opinionem, Apostolicam Sedem cuipiam renuntiasse aut renuntiare velle ius suum de iis rebus decer-

nendi quae ad se unice pertinent, itemque, quicquid concessum concedendumve in futurum tempus, alio id nomine, quam inchoatae restitutionis, in acceptum imputare posse.

Sed ante quam finem faciamus loquendi, animum, communis solacii gratiâ, libet ad alia traducere, quae, sive in effectu iam sive proxime futura sunt, spem bonam continent meliorum temporum.

Ac primum, quamquam per Europae regiones, incertis adhuc suspensisque rebus, haud exigua superest aegritudinum incommodorumque moles, videtur tamen, cum in singulis civitatibus, tum in publicis populorum inter se rationibus, status maturescere aliquanto felicior; unde religiosis negotiis, per istam animorum rerumque perturbationem paene ubique profligatis, non parum accedere emolumenti confidimus. Verum optima rei catholicae spes illucescit per immensos tractus creberrimosque Sinarum populos ex primo Concilio Plenario, quod, superioribus mensibus rite paratum, haud ita multo post, Delegato Nostro praeside, habebitur. Cuius quidem cogendi si causam attulit periucundam ipsa sacrarum Missionum condicio provecta feliciter rerumque aptius ordinandarum necessitas, planum est prospicere, ex Conventu isto sane memorabili, ut ceteri id genus Conventus alibi acti argumento sunt, magna demum obventura esse Sinensi Ecclesiae incrementa.

Neque minora vertente anno ex sacris quibusdam sollemnibus incidunt Nobis atque Almae huius Urbis civibus pietatis laetitiaeque incitamenta; plenum enim quartum decimum commemoraturi sumus saeculum, postquam populus Romanus suavissimam beatae Mariae in Porticu Imaginem venerari coepit, itemque sextum decimum a dedicata primum Basilica Ioannis ad Lateranum. Hinc recolenda obiicitur picta Dei hominumque Matris Effigies « Romanae Portus securitatis », inde Cathedrae ecclesia Nostrae, omnium « urbis et orbis mater et caput ecclesiarum » eademque ordinationis Nostrae sacerdotalis ecclesia: utraque maiestate affluens et gratiâ tantae tamque praeclarae vetustatis. Certe, nisi Nos Romani Episcopatus permoveret officium, ipsa

fidei pietatisque, qua incendimur, flamma Nos cogeret eiusmodi provehere ac participare sollemnia: coepimus equidem, et inceptum neutiquam deseremus, cum nihil habeamus antiquius, quam ut debita Virgini pietas Romanaeque Cathedrae studium in dilectis filiis ex Urbe Nostris, immo etiam in Christi fidelibus omnibus, cotidie magis floreant ac revirescant. Dolendum sane, hisce Apostolicae Sedis condicionibus prohiberi Nos quominus, decessorum Nostrorum exemplo, et munificentissime agamus et sacris ritibus praesentes adsimus: quae sane egregia eorum facta Pontificum in fastis Basilicae Lateranensis et templi S. Mariae in Porticu exstant aureis veluti litteris inscripta.

At duplici alio, Venerabiles Fratres, aliquanto post fruituri sumus, ut nostis, celebritatis eventu, unde haec Alma Urbs communis fidei ac pietatis, itemque omnium hominum pacificationis fraternaeque populorum necessitudinis, quasi quoddam theatrum exsistet: de Anno Sancto intellegi volumus deque Missionaria Expositione, quam vocant, in Vaticanis hisce aedibus habenda. Atque iam nunc, magna cum animi iucunditate, videre propemodum videmur peregrinos undique huc, ad millia bene multa, confluere, et, admissa expiandi seseque Deo reconciliandi cupidos, paratosque vitam rectius sanctiusque in reliquum tempus traducere, Portam Sanctam catervatim ingredi, quam Nos eo consilio, pro vetere more institutoque, aperiemus, ut copiosiores redemptionis fructus gratiaeque in ipsos emanent atque effluant. Neque est ullo pacto dubitandum, quin iidem peregrini et fideles, quando, miro quodam complexu propositam, multiformem heroicamque adspexerint recteque aestimaverint missionalium catholicorum operam – illorum missionalium, inquimus, qui, ut miserrimis fratribus in umbra mortis sedentibus caelestes eos luminum gratiarumque thesauros impertiant quibus heic affluimus, et patriae et suorum et vel ipsius vitae iacturam faciunt –, iam se ad tanti apostolatus admirationem converti sentiant atque abripi et in promovendis sacrarum Missionum utilitatibus delectentur. Merito igitur vobiscum, Venerabiles Fratres, eam in spem erigimur, futurum, ut sacri istius piacularisque anni cursus sic

ad regnum Dei proferendum pacemque inter homines conciliandam conferat, ut, optatissima Nobis ac precibus gemitibusque invocata Nostris, *pax Christi in regno Christi* opinione citius affulgeat.

Iam veniamus ad lectissimos viros duos, quos Romanae Purpurae honore dignos superius diximus, in amplissimum Ordinem vestrum cooptandos.

Hi sunt:

GEORGIUS GULIELMUS MUNDELEIN, Archiepiscopus Chicagiensis,

PATRICIUS IOSEPH HAYES, Archiepiscopus Neo-Eboracensis.

Quid vobis videtur?

Itaque, auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, creamus et publicamus S. R. E. Cardinales

EX ORDINE PRESBYTERORUM

GEORGIUM GULIELMUM MUNDELEIN,
PATRICIUM IOSEPHUM HAYES.

Cum dispensationibus, derogationibus et clausulis necessariis et opportunis. In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Superest ut viduatis Ecclesiis provideamus.

III. – PROVISIO ECCLESIARUM

Tum Beatissimus Pater his, quae sequuntur, Ecclesiis proprios Pastores attribuit, nimirum:

Metropolitanae Ecclesiae Ianuensi praefecit R. P. D. Franciscum Sidoli, hactenus Episcopum Reatinum.

Metropolitanae Ecclesiae de Durango, R. P. D. Iosephum Mariam Gonzalez, hactenus Episcopum Siuniensem.

Cathedrali Ecclesiae Laudensi, R. P. D. Ludovicum Antomelli, hactenus Episcopum Balneoregiensem.

Cathedrali Ecclesiae Faventinae, R. P. D. Rogerium Bovelli, hactenùs Episcopum Mutilensem.

Cathedralibus Ecclesiis Maceratensi et Tolentinae, invicem perpetuo unitis, R. P. D. Aloisium Ferretti, hactenus Episcopum Mandelensem.

Cathedrali Ecclesiae Sancti Hyacinthi, R. D. Fabium Zoël Decelles, vicarium capitularem eiusdem dioecesis.

Cathedrali Ecclesiae Constantinianae, R. D. Ioannem Franciscum Thiénard, canonicum decanum et archipresbyterum metropolitanae Ecclesiae Algeriensis.

Cathedrali Ecclesiae Clonfertensi, R. D. Ioannem Dignan, parochum de *Killimore*, in eadem dioecesi.

Cathedrali Ecclesiae Galtellinensi-Norensi, R. D. Maurilium Fossati, Superiorem Congregationis Oblatorum Ss. Gaudentii et Caroli, in dioecesi Novariensi.

Insuper Ssmus Dominus Noster alios etiam, per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos, sacrorum Antistites publicavit, scilicet:

ARCHIEPISCOPOS:

Neapolitanum, Alexium S. R. E. Card. Ascalesi, iam Archiepiscopum Beneventanum.

Damascenum Syrorum, R. P. D. Gregorium Petrum Habra, iam Archiepiscopum Mausiliensem Syrorum.

Rigensem, R. P. D. Antonium Springovicz, per evectionem sedis ad archiepiscopalem.

Bellohorizontinum, R. P. D. Antonium dos Santos Cabral, per evectionem sedis ad metropolitanam.

Claudiopolitanum, R. P. D. Georgium Prudentem Bruley des Varannes, iam Episcopum Monoecensem.

EPISCOPOS:

Limericiensem, R. D. David Keane.

Petrolinum, R. P. D. Antonium Malan, iam Episcopum titularem Amisensem et Praelatum Ordinarium Praelaturae Nullius Ssmae Conceptionis de Araguaya.

Acmoniensem, R. P. Bartholomaeum Wilson.

Euraeensem, R. P. Ioannem Peruzzo.

Soliensem, R. D. Iosephum Hammels.

Metropolitanum, R. D. Ioannem Mariam Jan.

Aradensem, R. P. D. Petrum Aziz Hoh, iam Episcopum Salmasiensem Chaldaeorum.

Jaffnensem, R. P. Alfridum Guyomard.

Methonensem, R. P. D. Ioannem Mariam Camilleri, iam Episcopum Gaudisiensem.

Aezanitensem, R. P. Antonium van Velsen.

Andrapanensem, R. P. Caesarem Angelum Vigiani.

Pellaeensem, R. D. Gulielmum Franciscum Brown.

Tornacensem, R. D. Vedastum Rasneur.

Maurianensem, R. D. Augustinum Grumel.

Portus Augustae, R. D. Andream Killian.

Goulburnensem, R. D. Ioannem Barry.

ABBATEM:

Einsidlensem, Ignatium Staub.

IV. – POSTULATIO PALLII

Posthaec Ianuarius Card. Pignatelli Granito di Belmonte, procuratorio nomine Alexii Card. Ascalesi, sistens coram Sanctissimo, instanter postulavit pallium Metropolitanae Ecclesiae *Neapolitanae*, et post eum similiter institerunt pro Pallio Pastores dati Ecclesiis *Ianuensi*, *Bellohorizontinae*, *Rigensi* et *De Durango*.

Quorum postulationibus Beatissimus Pater benigne adnuere dignatus est.

II

TRADITIO RUBRI GALERI

Feria quinta, die 27 martii, in Patriarchali Basilica Vaticana, habitum est *publicum Consistorium*, in quo Ssmus Dñus Noster Pius PP. XI Galerum rubrum Pontificalem solemniter tradidit Cardinalibus quos die 24 creaverat et publicaverat:

GEORGIO GULIELMO MUNDELEIN,
PATRICIO IOSEPHO HAYES.

Interea, per advocatum Sacri Consistorii Albertum Guidi, pro prima vice, peroratio fiebat Causae ven. Servi Dei Marci ab Aviano, sacerdotis professi Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum.

III

I. – PROVISIO ECCLESIARUM

Publico Consistorio expleto, habitum est, in consueta Aula Palatii Apostolici Vaticani, *Consistorium secretum*, in quo, postquam Beatissimus Pater, consueto more, os clausisset supradictis Cardinalibus Mundelein et Hayes, sequentes proposuit Ecclesias, nimirum:

Metropolitanae Ecclesiae Belemensi de Parà praefecit R. P. D. Ioannem Irenaeum Joffily, hactenus Episcopum Amazonensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Hierichuntinae, R. P. D. Ioannem Vescia, hactenus Episcopum Policastrensem.

Cathedrali Ecclesiae Montereyensi–Fresnensi, R. P. D. Ioannem Bernardum Mac Ginley, hactenus Episcopum de Cáceres.

Cathedrali Ecclesiae Amazonensi, R. D. Iosephum Mariam Parreira Lara, administratorem apostolicum dioecesis Barrensis de Pirahy.

II. – ASSIGNATIO TITULORUM

Posthaec os aperuit Beatissimus Pater Cardinalibus Mundelein et Hayes, ut in Consistoriis, Congregationibus aliisque functionibus cardinalitiis suas valeant dicere sententias; eisque assignavit:

GEORGIO GULIELMO MUNDELEIN, *Titulum Sanctae Mariae de Populo*,
PATRICIO IOSEPHO HAYES, *Titulum Sanctae Mariae in Via*.

III. – POSTULATIO PALLII

Denique postulationem Sacri Pallii metropolitanae Ecclesiae *Belemensis de Parà* benignissime admisit.

EPISTOLA APOSTOLICA

AD SUMMOS MODERATORES ORDINUM REGULARIUM ALIARUMQUE SODALITATUM RELIGIOSORUM VIRORUM.

PIUS PP. XI

DILECTI FILII

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Unigenitus Dei Filius cum ad redimendum humanum genus in mundum venisset, datis spiritualis vitae praeceptis, quibus homines ad finem sibi praestitutum regerentur universi, docuit praeterea, qui ipsius vestigiis propius insistere vellent, eos evangelica consilia amplecti ac sequi oportere. Eiusmodi autem consilia quicumque, obligata Deo fide, servaturum se spondeat, is non modo omnibus exsolvitur impedimentis quae mortales a sanctitate remorari solent, ut bona fortunae, ut coniugii curae sollicitudinesque, ut immoderata rerum omnium libertas; sed etiam tam recto expeditoque itinere ad perfectionem vitae progreditur, ut iamiam in salutis portu anchoram veluti iecisse videatur. Itaque a remotioribus christianae religionis aetatibus numquam desiderati sunt qui ad Dei nutum, omnia sibi magno excelsoque animo negantes, illud idem perfectionis iter ingrederentur constanterque pergerent; atque ex rerum gestarum monumentis liquido apparet, viros mulieresque perpetuo quodam agmine se Deo consecrasse ac devovisse apud varios Ordines, quos decursu saeculorum Ecclesia adprobavit ratosque habuit. Etenim, quamquam una atque individua est religiosae vitae natura, multiplices tamen ea formas induit, cum ex Sodalitatibus aliae aliter Deo serviant, aliae alia caritatis beneficentiaeque opera, ad maiorem Dei gloriam proximorumque utilitatem, instituto suo persequantur. Ex hac igitur tanta religiosorum Ordinum varietate, quasi ex dissimilibus arboribus in agro dominico consitis, magna oritur et in salutem gentium provenit fructuum varietas; atque nihil sane pulchrius atque adspectu delectabilius quam harum complexus atque universitas

Sodalitatum, quae, etsi ad unum atque idem denique spectant, habent tamen suum quaeque industriae et laboris campum, a ceteris aliqua ex parte distinctum. Fieri enim divinae Providentiae consilio solet, ut, quotiescumque novis est necessitatibus occurrendum, nova item religiosa instituta excitentur ac floreant. Quamobrem Apostolica Sedes, sub cuius signo religiosorum Ordines proxime militant, beneficiorum memor, quae procedente tempore ipsi in Ecclesiam Dei inque rem publicam contulissent, peculiari cura et benevolentia eos perpetuo prosecuta est: nam, praeterquam quod illud sibi sumpsit ut eorum leges ac statuta recognosceret atque adprobaret eorumque causam ab adversariis per temporum rerumque asperitates studiosissime defensitavit, ad pristinam praeterea instituti dignitatem sanctitatemque, si quando oportuit, eosdem revocare non destitit. Quam quidem Ecclesiae curam ac sollicitudinem de provehenda in religiosis viris legum observatione morumque sanctimonia, ipsa ostendunt Concilii Tridentini iussa atque hortamenta: « Omnes regulares, tam « viri quam mulieres, ad regulae, quam professi sunt, praescriptum, « vitam instituant et componant: atque imprimis, quae ad suae « professionis perfectionem, ut obedientiae, paupertatis et casti- « tatis, ac, si quae alia sunt alicuius Regulae et Ordinis pecu- « liaria vota et praecepta, ad eorum respective essentiam, necnon « ad communem vitam, victum et vestitum conservanda, perti- « nentia, fideliter observent ». [1] In Codice autem iuris canonici, ante quam hoc in genere ad legum lationem gradus fiat, definito et breviter descripto statu religioso, ut sit « stabilis in com- « muni vivendi modus, quo fideles, praeter communia praecepta, « evangelica quoque consilia servanda per vota obedientiae, casti- « tatis et paupertatis suscipiunt... atque ad evangelicam perfe- « ctionem tendunt », eundem religiosum statum « ab omnibus in « honore » habendum esse praeclare edicitur. [2]

Quorum profecto religiosorum virorum et virtuti et adiutrici operae quantum Nosmet confideremus, iam tum aperte common-

[1] Sess. XXV, cap. 1, *de Regul.*

[2] *C. I. C.*, can. 487, 488.

stravimus, cum per Encyclicas Litteras *Ubi arcano* primum sacrorum Antistites catholici orbis universos peramanter allocuti sumus: quae enim tot malorum, quibus societas hominum laboraret, remedia proponebamus, haec ipsa ut ad effectum deducerentur diximus Nos non una de causa in clero regulari spem bonam reponere et collocare. Praeterea, cum ante de studiis clericorum ad Cardinalem Praefectum Sacri Consilii Seminariis Studiorumque Universitatibus curandis Epistolam Apostolicam *Officiorum omnium* dedissemus, eadem prorsus cura et cogitatione, quae Nostro insidebat animo, rectae consulendi clericorum institutioni qui ad sacra ministeria advocarentur, utique alumnos religiosorum Ordinum complexi sumus, cum ad hos ipsos, quotquot sacerdotio destinantur, ea quae in rem animadvertimus decrevimusque magnam partem pertinerent. Verumtamen caritatis vigilantiaeque studium, quod Nos habet de utilitatibus vestris, dilecti filii, sollicitos, magnopere suadet propriis vos appellare Litteris ut nonnulla moneamus, quae si quidem alumni vestri in moribus usuque cotidiano retulerint, vita ipsorum atque actio talis profecto exsistet, qualem singulare prorsus atque excelsum divinae vocationis munus ab iis omnino requirit ac postulat.

Ac primum omnium religiosos viros cohortamur, ut suum quisque Conditorem Patremque legiferum in exemplum intueantur, si velint gratiarum, quae e sua ipsorum vocatione proficiscuntur, certo esse copioseque participes. Praestantissimos enim eiusmodi viros, cum sua excitarunt Instituta, quid aliud fecisse constat, nisi divino afflatui paruisse? Quam igitur ii notam in sua cuiusque Sodalitate impressam voluerunt, eam quicumque ex suis in se exhibent, ab incepto sane non aberrant. Quare eo sodales, optimorum instar filiorum, curas cogitationesque convertant, ut Patris legiferi honorem tueantur, eius cum et praescriptis et monitis obsequendo, tum imbibendo spiritum; neque enim e statu suo decident usque dum Conditoris sui vestigiis institerint: « Filii eorum propter illos usque in aeternum manent ». [1]

[1] *Eccli.*, XLIV, 13.

Utinam Instituti sui legibus tam modeste pareant et comparatam ab eo inito vitae rationem sic retineant, ut religioso statu se praestent cotidie digniores: sua enim fidelitate facere non poterunt, quin sacris ministeriis, quibus sibi obtingat per omnem aetatem perfungi, caelestium gratiarum adiumenta concilient.

In agendo tamen, *regnum Dei et iustitiam eius* unice quaerant, oportet: quod in iis potissimum attendi volumus, in quibus, dilecti filii, vestrorum plerumque versatur opera, id est in sacris missionibus atque in iuventutis institutione. Ad apostolatum igitur quod attinet, caveant, quemadmodum proximus decessor Noster consultissime monuit, [1] ne Evangelii in externos populos propagationem ad gratiam suae patriae seu nationis potentiamque augendam transferant, sed tantummodo ad infidelium salutem spectent, huius vitae utilitatibus commodisque inter ipsos eatenus provehendis quoad ad aeternam conducere videantur. Quorum autem religiosorum partes sunt ut iuvenes rite erudiant atque educent, iisdem erit summopere vitandum, ne, nimio abrepti studio discipulos optimarum artium doctrina excolendi, religionis cultu mentes animosque imbuere sic neglegant, ut alumni a copiosa quidem litterarum cognitione instructi dimittantur, at eius prorsus scientiae sacrae expertes, qua qui careant et pulcherrimo omnium pretiosissimoque ornamento carent et in summa inanitate versantur: « Vani sunt omnes homines, in quibus non subest « scientia Dei ». [2] Ad rem opportune Seraphicus Doctor: « Hic « est fructus omnium scientiarum, ut in omnibus aedificetur « fides, honorificetur Deus, componantur mores, hauriantur con- « solationes, quae sunt in unione sponsi et sponsae, quae quidem « fit per caritatem ». [3]

Quam quidem rerum sacrarum cognitionem cum necesse sit Ecclesiae administros et maximi facere et penitus percipere, id ipsum est hortationis huius Nostrae caput, ut sodales religiosos, sacerdotio vel iam potitos vel posthac initiandos, ad disciplinas

[1] Epist. Apost. *Maximum illud*, 30 nov. 1919.

[2] *Sap.*, XIII, 1.

[3] *De reductione artium ad Theol.*, n. 26.

sacras assidue excolendas excitemus, quas nisi calleant, vocationis suae munia perfecte absoluteque implere non poterunt. Cum enim iis, qui se Deo consecraverint, aut unum aut certe praecipuum propositum sit orare Deum et divina contemplari aut meditari, qui igitur gravissimo eiusmodi fungantur officio nisi fidei doctrinam plane cognitam habeant atque perspectam? Quod velimus eos in primis attendere, qui umbratilem in caelestium rerum contemplatione vitam degunt; errant enim, si putant, theologicis studiis aut ante neglectis aut postea depositis, posse se, copiosâ illâ destitutos, quae e doctrinis sacris hauritur, Dei mysteriorumque fidei cognitione, facile in excelsis versari atque ad interiorem cum Deo coniunctionem efferri atque evehi. Ad ceteros autem quod attinet, sive ii docent, sive contionantur, sive animis expiandis pro tribunali poenitentiae sedent, sive in sacras expeditiones dimittuntur, sive cum populo in cotidiana vitae consuetudine sermocinantur, nonne multiplex ista ministerii sacri exercitatio eo plus habitura est roboris atque efficacitatis, quo maiore eruditionis summa niteant ac polleant? Divinarum ceteroqui scientiam rerum, eandemque interiorem et copiosam, sacerdoti tenendam esse, Paraclitus Spiritus per Prophetam edixit: « Labia sacerdotis custodient scien-« tiam ». [1] Quo enim pacto solida is doctrina careat, e cuius ore, cum sit Domini scientiarum [2] legatus, novi Foederis administer et doctor, sal terrae [3] et lux mundi, [4] verba salutis christianus populus praestolatur? Sibi igitur metuant quotquot ad ministeria sacra rudes imperitique accedunt; neque enim impune eorum feret inscitiam Dominus, illud terribilem in modum minitatus: « Quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne sacerdotio fungaris « mihi ». [5] Iam vero, si unquam alias oportuit sacerdotem non esse indoctum, at multo plus per haec tempora oportet, cum ad vitae usum cognitio rerum ac scientia tanti refert tamque arcte per-

[1] Mal., II, 7.
[2] I *Reg.*, II, 3.
[3] Matth., V, 13.
[4] Ibid., 14.
[5] Os., IV, 6.

tinet, ut homines, vel qui minus sapiunt, – quemadmodum contingere paene in universum solet – quicquid agunt, se scientiae nomine agere dictitent. Quare summa contentione adnitendum, ut catholica fides humanarum omne genus doctrinarum adminiculo praesidioque iuvetur: quarum admotis luminibus et pulchritudo revelatae veritatis ante oculos omnium versetur et captiosa opinionum commenta, quae ementiti nominis scientia adversus fidei dogmata congerere consuevit, opportune diluantur. Etenim, ut Tertullianus praeclare scripsit, fides nostra « unum gestit interdum, ne ignorata damnetur » [1]; quamobrem ne illud Hieronymi oblitteretur: « Sancta rusticitas solum sibi « prodest, et quantum ex vitae merito Ecclesiam Christi aedi- « ficat, tantum nocet si resistentibus non resistat. ... In tantum « sacerdotis officium est, interrogatum respondere de lege ». [2] Itaque sacerdotis tam saecularis, quam regularis, est, catholicam doctrinam cum pervulgare latius tum uberius inlustrare ac tueri; quae non solum habet unde, quaecumque ex adverso opponuntur, convincat ac refellat, sed etiam, modo dilucide explanetur, non potest animos praeiudicatae opinionis expertes ad se non allicere. Quod ipsum cum Doctores illos mediae, quam vocant, aetatis neutiquam fugisset, iidem, Thoma Aquinate et Bonaventura ducibus, toti in eo fuere, ut divinarum rerum cognitionem perciperent amplissimam cum aliisque communicarent. Huc praeterea accedit, quod vel ipsa animi, ingenii viriumque contentio, quam in eiusmodi studiis, dilecti filii, sodales adhibeant vestri, effectura profecto est ut ii et spiritus religiosos uberius hauriant et nobilissimi, quem amplexi sunt, status dignitatem decusque sustineant. Quisquis enim in sacras disciplinas incumbit, rem utique adgreditur, quae magno labore et molimento et incommodo constat, pariterque desidiae illi inertiaeque repugnat, quae mater est et magistra multorum malorum [3]; atque idem studiosus hac haud mediocri cogitationum intentione,

[1] *Apol. I.*

[2] *Epist. LIII* (al. *CIII*) *ad Paulin.*

[3] *Eccli.*, XXXIII, 29.

praeterquam quod assuescit nihil quicquam praepropere deliberare inconsulteve agere, longe facilius coërcet cupiditates ac cohibet, quibus qui imperare neglegat, iam in deteriora flectitur inque vitiorum caenum prolabitur. In quo haec habet Hieronymus: « Ama scientiam Scripturarum et carnis vitia non amabis ... », [1] « Eruditio Scripturarum germinat virgines ». [2] Sed religiosus vir ad ea studia exercenda impelli quoque debet conscientiâ officii, quo ex sua ipsius vocatione obstringitur, perfectae adipiscendae virtutis. Quam quidem ad perfectionem cum nemini liceat efficaciter contendere tutoque pervenire sine vitae interioris usu, num haec quibusvis aliis tam abunde nutrimentis, quam divinarum rerum studio, educatur atque alitur? Scilicet usitata et cotidiana mirabilium illorum naturae gratiaeque donorum contemplatio, quorum tam largam Omnipotens Deus copiam in rerum universitatem atque in singulos homines effudit, cogitationes motusque animorum consecrat et ad caelestia erigit; immo etiam homines spiritu fidei complet efficitque Deo coniunctissimos. Quorum quis Christo Iesu similitudine propior, quam qui doctrinam de fide et moribus divinitus ad nos allatam in sucum et sanguinem converterit? Sapientissimo igitur consilio religiosorum Ordinum Conditores, sanctorum Ecclesiae Patrum et Doctorum secuti vestigia, sacrarum disciplinarum studia filiis suis maiorem in modum commendarunt; cognitum, ceteroqui, experiundo est, dilecti filii, eos e vestris, qui amantius fidei rationes coluere, altiorem plerumque sanctitatis gradum attigisse; quotquot, contra, sacrum eiusmodi officium deseruerunt, eos saepius languere coepisse atque haud raro in deteriorem statum, ad votorum usque violationem, dilapsos esse. Itaque sodales omnes Richardi a S. Victore verba meminerint: « Utinam unusquisque nostrum « huiusmodi studiis eousque insistat, donec sol occumbat, et vani- « tatis amor paulatim deficiat, et carnalis prudentiae ratio, sub- « ducto fervore concupiscentiae, tepescat ». [3] Itemque ii suam

[1] *Epist. CXXV* (al. *IV*) *ad Rust.*

[2] *Comm. in Zacch.*, l. II, c. X.

[3] *De diff. sacrif. Abr. et Mariae*, 1.

faciant, hortamur, Augustini precationem: « Sint castae deliciae « meae Scripturae tuae: nec fallar in eis nec fallam ex eis ». [1]

Cum igitur ex constanti attentoque doctrinae sacrae studio tam praeclara religiosis viris emolumenta obveniant, iam manifesto apparet, quantopere vobis, dilecti filii, vigilandum sit, ne alumnis desit vestris facultas eiusdem doctrinae cum pervestigandae tum in omne tempus aetatis colendae. Ad rem autem, mirum quantum proderit adulescentium, qui ad coenobii vitam adspirent, recte inde ab initio mentem animumque instituere atque effingere. Atque principio, cum in domestico convictu, horum pro iniquitate temporum, christianae puerorum educationi minus consulatur, et adulescentes, ad late diffusas expositi corruptelarum illecebras, solida destituantur religiosa institutione, quae ad divina praecepta, immo vel ad honesti et recti rationem una potest conformare animos, sequitur, nihil facere vos posse hoc in genere utilius, quam si parva Seminaria vel conlegia constitueritis – quod fieri passim, iucunde conspicimus – adulescentulis excipiendis, in quibus aliqua divinae vocationis indicia deprehendantur. In quo tamen id ipsum vobis cavendum, quod s. m. decessor Noster Pius X moderatores Dominicianae familiae monuit, idest ne festinanter neve gregatim adulescentes adsciscatis, de quibus in incerto sit afflatune divino sanctissimam istam vitae rationem praeoptent. [2] Mature igitur prudenterque delectis adulescentulis religiosae vitae candidatis, impense curabitis ut, una cum pietatis doctrina, ad aetatem accommodata, inferiores disciplinae tradantur, quae tradi in gymnasiis solent; [3] ita scilicet, ut non ante ad novitiatum accedant, quam humanitatis, ut aiunt, curriculum confecerint, nisi sat gravis interdum causa aliter decernendum suadeat.

In qua quidem puerili institutione nullas a vobis praetermitti navitatis diligentiaeque partes, est non modo caritatis sed etiam iustitiae rationibus consentaneum. Quodsi ob Instituti

[1] *Conf.*, l. XI, c. II, n. 3.
[2] Epist. *Cum primum* ad Mag. Gen. O. P., 4 aug. 1913.
[3] *C. I. C.*, can. 589.

exiguitatem, ob aliasve causas, aliqua Provincia non habeat, unde, ad canonum praescripta, rectae eiusmodi institutioni prospiciat, iidem adulescentes ad aliam Provinciam vel studiorum sedem mittantur, ubicumque rite, ad praescriptum can. 587, doceri queant. At vero in inferioribus scholis sancte illud ex can. 1364, 1° servetur: « Praecipuum locum obtineat religionis disci- « plina, quae, modo singulorum ingenio et aetati accommodato, « diligentissime explicetur ». Atque in hac disciplina libri ne adhibeantur, nisi quos Ordinarii probarint. Quae, ceteroqui, religionis studia, ut obiter dicamus, ipsi philosophiae scholasticae auditores exercere ne desinant; aureo autem illo percommode utantur *Catechismo Romano*, in quo nescias utrum magis mirere, copiamne sanae doctrinae, an latini sermonis elegantiam. Quodsi clerici vestri, inde ab aetatis flore, doctrinam sacram ex fonte isto haurire assueverint, super quam quod ad theologiae studia paratiores exsistent, ex usu absolutissimi operis capient profecto unde sapienter et populum erudiant et commenta refellant quae in doctrinam revelatam effuti solent. Vobis autem, dilecti filii, quae de linguae latinae studio, per Epistolam Apostolicam *Officiorum omnium*, monuimus catholicos Antistites diligenter attenderent, eadem ut in litterariis ludis servetis, suademus ac praecipimus: nam ad vestros quoque ea Codicis lex pertinet quae de sacrorum alumnis edicit: « Linguas praesertim latinam et patriam... « accurate ediscant ». [1] Quanti autem momenti sit, iuvenes religiosos latini esse bene gnaros sermonis, id non modo declarat, quod eo ipso Ecclesia utitur veluti ministro et vinculo unitatis, sed etiam quia latine Biblia legimus, latine et psallimus et litamus et sacris ritibus paene omnibus perfungimur. Huc praeterea accedit, quod Romanus Pontifex latine universum alloquitur docetque catholicum orbem, neque alium sane adhibet Romana Curia sermonem cum negotia expedit ac decreta conficit quae fidelium communitatis intersunt. Qui autem linguam latinam non calleant, iis quidem ad copiosa Patrum Doctorumque Ecclesiae volumina difficilior est aditus, quorum plerique non alia usi sunt scribendi

[1] *C. I. C.*, can. 1364, 2°.

ratione ut christianam sapientiam proponerent ac tuerentur. Quare cordi vobis esto, ut clerici vestri, qui in ministeriis Ecclesiae futuri aliquando sunt, eiusdem linguae scientiam atque usum quam accuratissime percipiant.

Emenso inferiore litterarum curriculo, alumni et candidati omnes, quibus se Deo consecrandi mens constet, quique bona animi indole, ingenio haud tardo, pietatis spiritu morumque integritate se moderatoribus suis probaverint, in novitiatum cooptentur, in quo, quasi in quadam palaestra, religiosae vitae principia et virtutes data opera perdiscant. Quantum autem intersit, tironum animos eo temporis spatio diligenter excoli, non tam e magistrorum pietatis testimoniis quam ex ipsa experientia coniicitur, cum religiosi status perfectionem nulli assequantur retineantque, nisi iam tum omnium fundamenta virtutum iecerint. Quamobrem, remotis quarumvis disciplinarum studiis atque oblectamentis, huc tantummodo novitii animos intendant, ut, sapienti magistri sui ductu, interioris vitae exercitationibus virtutumque adeptioni vacent, earum praesertim quae cum religionis votis, idest paupertatis, obedientiae et castitatis, cohaerent et coniunguntur. In quo erunt ad perlegendum considerandumque utilissima cum sancti Bernardi et Seraphici Doctoris Bonaventurae, tum Alphonsi Rodriguez, tum etiam eorum qui apud Sodalitatem uniuscuiusque vestram magisterio pietatis floruerunt, scripta, quorum virtus atque efficacia tantum abest ut vetustate defecerit atque elanguerit, ut etiam aucta hodie videatur. Neque tirones unquam obliviscantur, quales in novitiatu fuerint, tales se in reliquum vitae tempus futuros, et supplendi posterius renovato animo tirocinii, si semel modico aut nullo fructu illud egerint, spem esse plerumque inanissimam.

Hoc deinde vobis, dilecti filii, curae erit, ut alumni, qui novitiatum expleverint, in iis domibus collocentur, ubi sanctissimarum observatio legum floreat et cetera sint ita disposita, utilius ut illi accuratiusque possint statum ordinatumque philosophiae et theologiae cursum peragere. Statum ordinatumque diximus: scilicet non modo ne ad superiorem scholae gradum ullus eve-

hatur quin in inferiore satis abunde profecerit, verum etiam ne qua studiorum pars praetereundo neglegatur, neve quid de temporis spatio dematur in eiusmodi disciplinis ad Codicis praescripta insumendo. Incaute igitur – ut nihil dicamus amplius – ii moderatores faciant, qui, forte ut necessitati pareant brevissimi temporis, velint suos compendiaria quasi via ad sacros Ordines pervehi, quo eorundem citius utantur operâ. Nonne est usu cognitum, qui propere et praepostere didicerint, eos tali institutionis suae vitio mederi in posterum vix aut ne vix quidem posse, et, quantulamcumque forte utilitatem ex eiusmodi praeceptione Ordinum aliquando capi licuerit, eandem, cum religiosos istos minus ad sacra ministeria aptos exsistere necesse sit, evanescere demum omnem ac dissipari? Videte porro ne iuvenes religiosi, qui in philosophiae et theologiae studia incumbunt, animos a certamine virtutum remittant; quin immo pergere ii debent peritissimis uti pietatis magistris, ut tandem aliquando, quemadmodum religiosos viros decet, solidam doctrinam praeferant cum sanctimonia vitae coniunctam.

At vero huc singulari quadam ratione curas advocamus vestras, ut magistri altioribus disciplinis apud vos tradendis plane idonei deligantur, tales nempe ut suo vitae instituto exempli instar sint eâque eruditissimi doctrinâ qua discipulorum mentes excolere iubeantur. Itaque ne magister, ne lector esto, nisi qui philosophiae, theologiae copulatarumque disciplinarum cursus laudabiliter confecerit atque satis habeat ad docendum artis et facultatis. Neque illud vobis excidat quod in Codice iuris canonici [1] legitur: « Curandum ut saltem sacrae Scripturae, theologiae dogmaticae, « theologiae moralis et historiae ecclesiasticae totidem habeantur « distincti magistri ». Quibus quidem in eo magnopere elaborandum, ut ex discipulis sanctos operososque Christi apostolos faciant iisque instructos scientiae prudentiaeque ornamentis, quorum vi cum simplices imperitosque homines erudiant, tum falsi nominis scientia inflatos coarguant, tum denique omnes ex errorum contagione praemuniant, quae, quo solet occultius serpere atque

[1] Can. 1366, 3°.

irrepere, eo maiora animis detrimenta parit atque affert. Quodsi auspicato contigerit, ut alumni vestri in sapientiae christianae regionibus viisque alacri incedant animo maximeque excellant, labores, quos in rem tam salutarem, dilecti filii, insumpseritis, uberrimorum laetitiâ fructuum, ultra quam credibile est, compensabitis.

Verum enimvero id sanctum vobis inviolatumque esto quod in Epistola Apostolica de Seminariis et de studiis clericorum, iuri canonico congruenter, ediximus: scilicet ut in tradendis philosophiae et theologiae praeceptis magistri fideliter Scholasticam rationem, secundum Aquinatis principia et doctrinas, sequantur. Scholasticam enim disciplinam angelicamque Thomae sapientiam, quam decessores Nostri nullo non tempore amplissimis honestarunt laudibus, num quis ignorat, ut ad revelatas veritates inlustrandas, sic ad errores cuiusvis aetatis mirifice refutandos, natam aptam esse? Etenim Angelicus Doctor – ita immortalis memoriae decessor Noster Leo XIII – « divina humanaque « scientia praedives, Soli comparatus... illud a se impetravit, ut « et superiorum temporum errores omnes unus debellarit, et ad « profligandos, qui perpetua vice in posterum exorituri sunt, « arma invictissima suppeditarit ». [1] Et recte idem Pontifex: « Qui « vere philosophari volunt – velle autem potissimum debent reli« giosi viri – primordia ac fundamenta doctrinae in Thoma Aqui« nate ponant ». [2] Quantopere autem intersit alumnos vestros ab scholastica ratione nullo pacto abscedere, vel ex eo apparet, quod, cum philosophiam inter et revelationem arctissima cognatio intercedat, utrasque Scholastici ipsi tam mira concordia composuerunt et coagmentarunt, ut altera alteri lucem afferret maximumque adiumentum. Neque enim, cum ambae a Deo, summa aeternaque veritate, proficiscantur et rationis illa, haec fidei documenta reddat exhibeatque, inter se pugnare queunt, ut nonnulli delirando contendunt; immo etiam tam amice conspirant, ut altera alteram compleat. Unde sequitur, ex inscio imperitoque

[1] Encycl. *Aeterni Patris.*

[2] Epist. *Nostra erga*, die 25 Nov. 1898.

philosopho fieri nunquam doctum theologum posse, et qui divinarum rerum sit prorsus ieiunus, eidem perfecte philosophari nullo pacto licere. In quo recte S. Thomas: « Ex principiis fidei « ita probatur aliquid apud fideles, sicut etiam ex principiis « naturaliter notis probatur aliquid apud omnes; unde etiam « theologia scientia est ». Ut aliis verbis dicamus, quemadmodum e ratione, quae est divini participatio luminis, philosophia prima naturalis cognitionis principia ducit, eademque enuntiat atque explicat, ita theologia e supernaturalis luce revelationis, quae intellectum splendore suo illuminat et complet, fidei notiones mutuatur, evolvit, explanat, ut sint ambae duo uno ex sole radii, duo uno ex fonte rivuli, bina in fundamento uno aedificia. Magnum quiddam profecto humana scientia est, modo fidei rationibus obsequenter inhaereat; quibus posthabitis, iam in multos eam ipsam errores incidere dementiasque necesse omnino est. Quodsi, dilecti filii, alumni vestri, quam humanarum cognitionum in se summam congesserint, eam doctrinae sacrae famulari ac servire iubeant; si, praeterea, veritatis revelatae amore et cupiditate acriter ardeant, erunt atque habebuntur homines Dei, et verbo exemploque plurimum christiano populo proderunt. Etenim « Omnis Scriptura « divinitus inspirata » – vel, ut Angelicus Doctor interpretatur, sacra doctrina, lumine divinae revelationis admoto, percepta – « utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad « erudiendum in iustitia: ut perfectus sit homo Dei, ad omne « opus bonum instructus ». [1]

Sed iuvenibus Sodalibus, ne in hoc tam amplo humanarum divinarumque rerum campo frustra versentur, spiritus fidei est in primis alendus, qui si quidem debilitetur, iam ii nequeant, veluti obtusa oculorum acie, in supernaturalia vera introspicere; neque minus oportet, recta mentis intentione ad discendum accedant. « Sunt qui scire volunt – animadvertit S. Bernardus – eo « fine tantum ut sciant, et turpis curiositas est; ... et sunt item « qui scire volunt, ut scientiam suam vendant, verbi causa pro « pecunia, pro honoribus, et turpis quaestus est; sed sunt quoque

[1] II *Tim.*, III, 16-17.

« qui scire volunt ut aedificent, et caritas est; et item qui scire « volunt ut aedificentur, et prudentia est ». [1] In eiusmodi igitur studiis iuvenes vestri hoc sibi unice proponant ut Deo placeant et sibi proximisque quam plurimum spiritualis afferant emolumenti. Itaque, cum in scientia a virtute seiuncta plus utique insit offensionis et periculi quam verae utilitatis, – solent enim qui ex doctrina sibi comparata magnos gerunt spiritus, ad interitum animae, dono fidei amisso, caecos se praecipitesque agere – acriter contendant, ut humilitatis virtus, omnibus sane necessaria at studiosis praecipuo quodam modo colenda, sibi in medullis haereat, memores ut sunt, Deum unice esse ex se sapientissimum, et, quicquid homo didicerit, id omne, quantumcumque est, nullam prorsus habere comparationem cum reliquis iis omnibus quae ignorat. Ad rem venuste Augustinus: « Scientia – ait Apostolus – « inflat. Quid ergo? Scientiam fugere debetis, et electuri estis « nihil scire potius quam inflari? Ut quid vobis loquimur, si melior « est ignorantia quam scientia? ... Amate scientiam, sed antepo- « nite caritatem. Scientia si sola sit, inflat. Quia vero caritas « aedificat, non permittit scientiam inflari. Ibi ergo inflat scientia, « ubi caritas non aedificat: ubi autem aedificat, solidata est ». [2] Vestri igitur, si quidem spiritu caritatis pietatisque, unde ceterae virtutes oriuntur et constant, studia sua foveant, quasi quodam medicato odore qui metum corruptionis avertat, futurum sine ulla dubitatione est, ut ob sua doctrinae ornamenta acceptiores Deo fiant Ecclesiaeque utiliores.

Iam non restat nisi ut cogitationem ad eos convertamus Sodales qui, quamquam ad sacerdotalem dignitatem minime vocantur, cum tamen eadem, ac sacerdotes, vota religionis emiserint, non minus Deo obligantur et officio perfectionis assequendae devinciuntur. Atque posse eos, etsi litterarum atque altiorum disciplinarum inscios, ad celsissimum sanctitatis gradum adscendere, vel inde patet, quod ex iis satis multi, ob vitam pie integerrimeque actam, aut in magna perpetuaque catholicorum hominum

[1] *In Cant. sermo XXXVI.*

[2] *Sermo CCCLIV ad Cont.*, c. VI.

admiratione sunt, aut, in sanctorum caelitum numerum auctoritate Romanorum Pontificum adscripti, deprecatores apud Deum et patroni habentur atque invocantur. Quos, ceteroqui, Sodales *conversos* seu laicos, cum pro condicione sua a periculis vacent, quae ex ipsa muneris granditate sacerdotibus sodalibus interdum impendent, atque haud dissimilibus privilegiis praesidiisque animorum fruantur, quae religio filiis suis materna providentia promiscue impertire consuevit, aequum est, caeleste vocationis donum et permagni facere et acceptum Deo grata voluntate referre, consilium saepe renovando, quod professionis suae die inierunt, congruenter vocationi usque ad extremum spiritum vivendi. – Hoc tamen loco Nos abstinere, dilecti filii, non possumus, quin vos hortemur attendere quam gravi teneamini officio vigilandi, ut fratres conversi, cum probationis tempore, tum in reliqua vita, spiritualibus subsidiis ne careant, quibus ad proficiendum perseverandumque indigent, iisdemque eo fortasse maioribus, quo humiliore ii condicione sunt humilioribusque funguntur ministeriis. Qua de causa moderatores, in decernendo ubi quisque eorum commoretur quidve operis faciat, debent quidem singulorum ingenia respicere et scopulorum, in quos forte offensuri sint, rationem habere; quodsi iidem aliquando ab religione officii discesserint, nihil pro paterno studio inexpertum relinquant ut fortiter eos suaviterque ad vitae revocent sanctimoniam. At praecipue moderatores ne desinant sodales laicos vel erudire ipsimet vel idoneis sacerdotibus in aeternis maximisque fidei veritatibus erudiendos committere; quas qui noverit et frequenter perpendat, sive in saeculo vivat, sive intra religionis septa commoretur, multa inde virtutum incitamenta hauriet. Haec autem, quae proxime diximus, ad Congregationum laicalium Sodales omnes pertinere quoque volumus; immo etiam hos doctrina religionis pleniore, atque eruditione haud vulgari, idcirco imbui opus est, quia plerumque pueris atque adulescentibus instituendis, suo ipsorum officio, vacant.

Habetis, dilecti filii, quae visum Nobis est, paternae instinctu caritatis, de exsequenda apud vos studiorum ratione, deque aliis

rebus haud minoris momenti, vobiscum communicare. Ista quidem, ut, pro observantia in Nos vestra ac pro studio, quo flagratis, Sodalitatis cuiusque vestrae provehendae, libenter vos obedienterque accepturos esse pro certo habemus, ita velimus in animis tironum scholasticorumque vestrorum insculpta haereant, atque in futurum, Patribus Legiferis bene precantibus, multa Institutis vestris beneficia et commoda tribuant. Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecti filii, atque universis religiosis viris unicuique vestrum commissis, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIX mensis martii, in festo sancti Ioseph Mariae Virginis Deiparae Sponsi, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULUS BASILICAE MINORIS CONFERTUR ECCLESIAE SANCTI VINCENTII A PAULO, CONGREGATIONIS MISSIONIS, MATRITI.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Congregationis Missionis presbyter et Matritensis domus Superior dilectus filius Laurentius Sierra refert ad Nos, Associationes a visitatione domiciliaria, quibus titulus « Beatae Mariae Virginis a sacro nomismate », tam magna, favente Deo, suscepisse incrementa, ut Moderatori generali eiusdem Congregationis Missionis, earum Associationum supremo directori, opportunum visum sit consilium, impetrata rite ab Episcopo Matritensi licentia, in ecclesia Matritensi super enunciatae domus Congregationis Missionis, Deo sacra in honorem divi Vincentii a Paulo, unicum pro universa Hispania praedictarum Associationum centrum liturgicum constituere, in altari sive sacello Beatae Virginis Miraculosae dicato, quod exstat in eadem ecclesia. Cum autem Vincentianum idem

templum, tam molis amplitudine quam artis operum splendore praestans, divini cultus et sacrarum functionum gravitate et magnificentia summopere commendetur, Congregationis Missionis Provinciae Matritensis sit princeps atque uti ad liturgicum centrum Associationum a sacro nomismate totius Hispaniae, frequenti numero ad illud confluant fideles, praesentem Miraculosae Virginis opem impetraturi, idcirco libenti animo preces excipiendas censuimus supra laudati Matritensis domus Superioris, qui, vota etiam exprimens Moderatoris generalis Congregationis Missionis, Nos flagitavit ut ecclesiam supra memoratam, ex indulto Apostolico, Basilicam minorem declarare dignaremur. Quam ob rem, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, ecclesiam Sancti Vincentii a Paulo Congregationis Missionis, Matriti, titulo ac dignitate Basilicae minoris condecoramus, cum honorificentiis et privilegiis conopaei, omni tamen aureo et argenteo ornatu ab eo excluso, necnon tintinnabuli et stemmatis basilicalis.

Haec concedimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII iulii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

TERRITORIO AUGETUR FINIBUSQUE IMMUTATUR VICARIATUS APOSTOLICUS LEOPOLDOPOLITANUS.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Cum ex Apostolico munere, quo fungimur, Ecclesiarum omnium cura Nobis commissa sit, felici illarum statui ac prospero regimini consulere Apostolici ipsius officii partes esse ducimus. Iamvero, ut in territoriis de *Kinshasa* et de *Ndolo* vulgo nuncupatis, in Congo Belgico positis, ad tres distinctas missiones, nempe ad praefe-

cturas apostolicas de Matadi et de Kwango, necnon ad vicariatum apostolicum Leopoldopolitanum pertinentibus, unitas quaedam spiritualis regiminis constituatur, opportunum visum est praedicta territoria sub iurisdictione unius tantum Ordinarii ponere. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attento ac sedulo studio perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, territoria de *Kinshasa* et de *Ndolo* a respectivis apostolicis praefecturis de Matadi ac de Kwango dismembramus eademque vicariatui apostolico Leopoldopolitano adnectenda esse statuimus. Praecipimus idcirco ut idem vicariatus apostolicus Leopoldopolitanus sequentibus exinde finibus constituatur, nempe: ad meridiem quadam linea quae a fontibus fluminis *Mbinza* incipiens ad km. 375 viae ferreae pertingit; ad orientem via ferrea et a cursu fluminis *Mfuna*; ad septentrionem flumine *Congo* (*Stanley Pool*).

Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIX ianuarii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

DISMEMBRATO TERRITORIO E VICARIATU APOSTOLICO DE CANTON, EFFORMATUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE KONG-MOON, IN SINIS.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ut, aucto Pastorum numero, uberiori christiani gregis bono consulto foret, opportunum visum est consilium vicariatum apostolicum de Canton, quamvis postremis hisce temporibus

ad alias missiones noviter erigendas variis territoriis imminutum, ulterius dividere; atque ad hunc finem illuc mittere statutum est sodales e Societate de *Maryknoll*, qui ad experimentum ibi missionariorum munus exercerent. Nunc autem, audito atque annuente venerabili fratre Antonio Fourquet supradicti vicariatus apostolici de Canton Ordinario, ac praehabito favorabili voto venerabilis fratris Celsi Costantini, Archiepiscopi titularis Theodosiensis, Apostolici apud Sinenses Delegati, propositum nuper fuit ut idem apostolicus vicariatus de Canton iterum dividatur, novaque erigatur missio independens, curis Missionariorum de *Maryknoll* committenda. Supremo igitur animarum bono consulere cupientes, adiunctis omnibus rite perpensis ac diligenti examini subiectis una cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infrascripta sunt statuenda existimavimus. Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, a vicariatu apostolico de Canton seiungimus territorium, quod limitatur ad orientem a dioecesi Macaonensi et a vicariatu apostolico de Canton, ad meridiem a mari Sinensi, ad occidentem a vicariatu apostolico de Kuang-tong occidentali et Hai-nan, et ad septentrionem a vicariatu apostolico de Kuam-si, quodque complectitur praefecturas civiles de *Saining*, *Loting*, *Wanfau*, *Yeung-kong*, *Sinyi*, *Timpak*, *Maoming*, *Sanning*, *Tchek-kai* et *Sanwui*, comprehensa etiam insula de *Sancian*. Hoc autem territorium, sic a vicariatu apostolico de Canton dismembratum sive separatum, eadem Nostra auctoritate, erigimus in apostolicam praefecturam cui nomen erit praefectura apostolica de *Kong-Moon*, eamque sodalibus Societatis pro missionibus exteris de *Maryknoll* committimus.

Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus ceterisque, etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXXI mensis ianuarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR SANCTUARIUM MARIALE B. M. V. CONSOLATRICIS AFFLICTORUM DE VERDELAIS, IN ARCHIDIOECESI BURDIGALENSI.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat in civitate *Verdelais*, intra fines archidioecesis Burdigalensis, iam inde a saeculo XII erectum, templum sive sanctuarium Mariale ab ipsa civitate nuncupatum de *Verdelais* et sub speciali titulo liturgico « a Consolatrice afflictorum », rite consecratum ab Archiepiscopo Burdigalensi die I mensis iulii anno MDCCCLXIX. Hoc templum, pluries expilatum et incensum a christianae religionis inimicis ac toties iterum aedificatum et ornatum a piis et munificis christifidelibus, anno MDCCCXXX concreditum fuit sacerdotibus Societatis Mariae, vulgo *Maristi*, qui, omni studio seduloque ministerio, divinae Maiestatis cultum et Deiparae Virginis, Caeli Reginae, honorem constanter promovere curant, assidua etiam opera coadiuti archiconfraternitatis eodem duplici sub titulo, civico ac religioso, ibidem canonice institutae. Eadem sacra in aede, pluribus artis operibus insigni, pretiosa sacra supellectili referta et Sanctorum reliquiis cohonestata, ab incolis atque etiam a peregre confluentibus exteris, religiosissime colitur statua Beatae Mariae Virginis, Consolatricis afflictorum, quae, de speciali mandato fel. rec. Nostri Praedecessoris Pii PP. IX, iuxta Litteras Apostolicas, Piscatoris annulo die IV mensis maii anno MDCCCLV obsignatas, aureo diademate redimita fuit a bo. me. Cardinali Donnet, tunc archiepiscopo Burdigalensi, die II mensis iulii sequentis anni MDCCCLVI. Plures quidem Romanos Pontifices Nostros Decessores constat sanctuarium ipsum peculiaribus gratiis, privilegiis atque indulgentiis ditasse, harumque gratiarum largitione, tum fidelium concursum maiorem effecisse, tum pietatem excitasse inter gentes erga clementissimam Matrem Virginem Mariam, Consolatricem afflictorum et charismatum omnium apud Deum sequestram. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Noster Paulinus Petrus, S. R. E. Presbyter Cardinalis Andrieu, ex dispensatione Apostolica Archiepiscopus Burdigalensium, Nos rogaverit ut enunciatum sanctuarium ad Basilicae minoris gradum nobiliorem evehere dignaremur, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi ac Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica

Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, templum Beatae Mariae Virgini sub titulo Consolatricis afflictorum sacrum, de *Verdelais* vulgo nuncupatum, intra fines positum archidioecesis Burdigalensis, titulo ac dignitate Basilicae minoris condecoramus, cum omnibus privilegiis atque honoribus quae Basilicis minoribus Almae huius Urbis de iure competunt.

Haec concedimus, decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die 1 mensis februarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

ERIGITUR IN CONGO BELGICO PRAEFECTURA APOSTOLICA DE THSUAPA E DISMEMBRATIONE VICARIATUS APOSTOLICI NOVAE ANTUERPIAE.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — In apostolico vicariatu Novae Antuerpiae, in Congo Belgico, ut uberes salutis fructus iam suscepti feliciter in posterum amplificentur, augeantur, opportunum visum est consilium ab eodem apostolico vicariatu partem septentrionalem districtus Aequatoris, in alveo, de *Thsuapa* sitam, seiungere ad novam in eodem territorii tractu missionem erigendam. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, a vicariatu apostolico Novae Antuerpiae territorium de *Thsuapa* separamus sive dismembramus, atque inde novam praefecturam apostolicam effingimus et constituimus, sequentibus finibus circumscriptam, nempe: ad septentrionem, flumine *Kelembo* divortiisque aquarum alvei ripae de *Thsuapa;* ad orientem, limitibus districtus Aequatoris; ad meridiem, limitibus districtus Aequatoris et fluminibus de *Salonya*, de *Busiri* et de *Ruki;* ad

occidentem, flumine Congo. Huic autem novae praefecturae apostolicae de *Thsuapa* nomen facimus, eamdemque curis committimus sodalium Instituti Missionariorum a Sacro Corde Iesu Provinciae Belgicae.

Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus ceterisque, etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XI mensis februarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

INDULGENTIAE, PRIVILEGIA, INDULTA ET DISPENSATIONES CONCEDUNTUR IIS QUI CONVENTIBUS EUCHARISTICIS CELEBRANDIS INTERSINT VEL OPERAM NAVENT.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Quod ad Conventus Eucharisticos celebrandos christifideles excitavit nobilissimum consilium, circiter quadraginta quinque ante annos exortum est in Gallia, studio praecipue cuiusdam piae humilisque virginis cui fuit nomen Tamisier, nec non moribus, pietate atque ingenio conspicui presbyteri Gastonis Ludovici de Ségur antistitis urbani, et viri catholicis sensibus spectatissimi Philiberti Vrau; qui omnes ab Operis incunabulis simul cum aliquibus aliis « bona voluntate hominibus » strenue laborarunt ut ad Christo Iesu sub Eucharisticis velis latenti fidelium animos arctius obstringendos Conventuum eorundem series inciperet. Primo vero huiusmodi conventui, indicto iam pro quadam Belgii civitate et postea variis de causis Insulensi in urbe, tunc dioecesis Cameracensis intra fines, a die vicesimo octavo ad tricesimum mensis iunii, anno MDCCCLXXIX habito, Litteris suis Decessor Noster Leo PP. XIII bene dixit; et re vera Conventus eiusdem exitus non modo omnium exspectationi respondit, sed etiam Operis utilitatem ad homines reducendos ad Deum ita liquido comprobavit, ut comitatus permanentis pro Con-

ventibus Eucharisticis provehendis indicendisque constitutio, nulla mora interposita, facienda, peropportuna videretur. Verum studio continentibusque laboribus Comitatus huiusmodi ex Eucharistico Conventu Insulensi primo, veluti ex grano sinapis, quod « crevit et factum est in arborem magnam », non modo plurimi magni Conventus Eucharistici, ubi unusquisque omnium nationum fidelis congressus ardoris erga Sanctissimam Eucharistiam multis modis excitati et continue increscentis testimonia amplissima exhibuit, propriam habuerunt originem, sed satis haud sero quasi via, praeparatio, munimen atque auxilium maioribus, minores quoque Eucharistici Conventus unius nationis, dioecesis ac regionis nati sunt, in amoris vero erga Regem Pacis magnitudine ac manifestatione maioribus pares. Brevi autem placet Nobis in memoriam aliqua revocare nomina urbium, quae veluti stationes in via tam salutaris Operis progressus atque iter demonstrant, a conventu Avenione anno MDCCCLXXXII habito ad sollemnia hac Alma in Urbe Nostra, vicesimi sexti Eucharistici Coetus internationalis occasione, anno MDCCCCXXII, peracta, tum Leodiensis civitas vel Friburgensis, Tolosana, Parisiensis, Antuerpiensis antiquiorum Conventuum internationalium sedes, tum ceterae urbes, sive Hierosolymitana sive Lourdensis, vel Namurcensis, vel Coloniensis, Marianopolitana, Vindobonensis atque aliae omnes, quae fere quinquagiuta per annos intra Europae et Americae nationum fines in Redemptoris Nostri Iesu Christi sub Eucharistiae velis delitescentis triumpho affuerunt. Quod autem saepe Nos nec uno nomine laudavimus de more Decessorum Nostrorum, qui etiam aliquando spiritualibus indulgentiarum donis Conventus eosdem decorarunt, sicut Leo PP. XIII per Litteras *Monumenta pietatis* pro Conventu tantum Urbevetano mense iulii anno MDCCCXCVI Piscatoris annulo obsignatas, et Pius PP. X per similes Litteras apostolicas *Cum Nobis nihil*, die XXVIII mensis februarii anno MDCCCCV datas pro Conventibus Eucharisticis universis. Nil ergo mirum si, miserrimis hisce temporibus, ad religionem christifidelium ac pietatem augendam, atque eorumdem studium et in ipsos Coetus conveniendi desiderium excitandum, Nos quoque, Apostolica providentia, sacris Ecclesiae thesauris, nec non peculiaribus privilegiis atque indultis Eucharisticos Conventus honestare censuimus. Quapropter, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi, perpetuumque in modum, omnibus ac singulis christifidelibus, qui, in loco cuiuscumque Conventus Eucharistici internationalis, vel etiam unius nationis, aut regionis, aut dioecesis, vere poenitentes et confessi ac sacra Communione refecti, ecclesiam quamlibet vel publicum sacellum ipsius loci, Conventu eodem durante, devote visi-

taverint, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione, itemque secundum mentem Nostram, pias ad Deum preces effuderint; sollemni Eucharistiae pompae, quae, dimisso Conventu, publice duci solet, religiose interfuerint; benedictionem apostolicam, sub Conventus exitum, Nostro et Romani Pontificis pro tempore existentis nomine sollemniter, adstantibus impertiendam, praesentes pie acceperint: de Omnipotentis Dei misericordia atque Apostolorum eius beatorum Petri et Pauli auctoritate confisi, *plenariam* omnium peccatorum indulgentiam et remissionem in Domino concedimus. Pariterque omnibus et singulis christifidelibus, qui, perdurante Conventu, in eiusdem loco, coram Augusto Sacramento publicae adorationi proposito, aliquamdiu oraverint; sacrae cuilibet supplicationi a moderatoribus indictae, vel cuivis eiusdem Conventus coetui seu sessioni affuerint, de numero poenalium *septem annos totidemque quadragenas;* iis vero qui, tempore ac loco praefato, aliquod religionis peregerint opus, quoties id in spiritu poenitentiae egerint, *centum dies* in forma Ecclesiae solita expungimus.

Praeterea concedimus ut uniuscuiusque Eucharistici Congressus tempore, die ab Ordinario loci, vel a moderatoribus Conventus de consensu Ordinarii eiusdem legitima auctoritate designando, servatis rubricis et sacrorum Canonum praescriptis, sollemni cum cantu vel ritu pontificali Missa votiva de Sanctissimo Sacramento peragi possit; utque Episcopus, qui memoratis Sacris ritu pontificali operatus fuerit, vel alius quilibet ex iis qui aderunt, Nostro et Romani Pontificis pro tempore existentis nomine et auctoritate, post eadem Missarum sollemnia, servatis servandis, *Apostolicam* christiano populo adstanti *benedictionem* cum *plenaria* addita *indulgentia* impertire licite queat; utque singuli quoque sacerdotes ad eundem Conventum congressi, loco ac tempore Coetus ipsius, Missam votivam de Sanctissimo Sacramento, ut pro re gravi, servatis servandis, celebrare valeant. Si vero, alicuius Eucharistici Conventus tempore, Augustum Sacramentum, uti mos est, publice adorandum per totam noctem exponatur, largimur ut una Missa a media nocte litari possit, in qua fas sit omnibus adstantibus ad sacram Synaxim accedere; sacerdotes, qui nocturnae huiusmodi adorationi interfuerint, prima, quam memoravimus, Missa expleta, vel prima post mediam noctem hora transacta, Sacrum peragere queant; clerici vero omnes in sacris Ordinibus constituti, religiosique viri, qui ad Horas canonicas recitandas teneantur, adorationi nocturnae praesentes, eadem perdurante, loco Officii proprii Officium de Sanctissimo Sacramento recitare valeant.

Pari autem auctoritate Nostra, canonicis et beneficiariis, qui de sui

ipsorum Ordinarii consensu, cuius tamen erit cavere ne abusus irrepant, ad quemlibet huiusmodi Conventum se conferant, facultatem facimus, ex qua ipsi a primo Conventus die ad postremum integrum, si in eodem Conventus loco resideant, sin aliter a die profectionis ad reditus diem, ita excusentur a servitio chori ut distributiones quoque quotidianas, atque etiam ipsas quas *inter praesentes* vocant, percipiant; idemque indultum a choro, pro diebus et horis tamen tantum, canonicis et beneficiariis in loco Conventus residentibus, qui de iussu vel consensu Ordinarii apparando Conventui sint addicti, concedimus; itemque ceteris, qui extra locum resideant, pro omnibus iis diebus quibus, eadem de caussa Conventus apparatus, abesse a beneficii loco debeant. Ordinarii autem pro iure suo permittant ut sacerdotes, qui in paroeciis manserint ad absentium vices supplendas, diebus festis de praecepto duo Sacra peragant; iisdemque presbyteris, pro suo prudenti iudicio atque, si id expedire in Domino iudicaverint, diebus, etiam ferialibus, veniam binandi faciant. Omnes autem, qui quemvis e praefatis Conventum Eucharisticum adiverint, lege abstinentiae et, si quando occurrerit, ieiunii, etiam durante itinere, non adstringantur; pro populo vero loci, ubi Conventus fit, Ordinarius, secundum praescriptum canonis 1245 Codicis iuris canonici, iure suo utatur.

Cum praeterea placeat Nobis christifidelium, etiam extra locum huiusmodi Conventus Eucharistici degentium, spirituali utilitati prospicere, iis omnibus, qui, ubique terrarum, si de internationali Conventu agatur, sin aliter in tota natione, regione, dioecesi, prout respective Conventus erit nationis, regionis vel dioecesis, quamlibet ecclesiam vel quodvis publicum sacellum, a die publice indicti Conventus ad integrum eiusdem postremum diem, pie visitaverint, ibique pro felici Conventus exitu preces Domino adhibuerint, assuetis sub condicionibus, iam supra descriptis, *indulgentiam plenariam*, semel tantum lucrandam, misericorditer in Domino largimur; fidelibus vero qui aut preces fuderint, aut bonum aliquod fecerint opus, aut aliquam stipem pro Conventu prosperoque eius successu, etiam Conventu dimisso, obtulerint, quoties id egerint, *trecentos dies* de iniunctis eis, in forma Ecclesiae consueta, expungimus. Denique indulgentia ac privilegia, quae Litteris hisce Apostolicis pro Conventibus Eucharisticis maioribus statuimus, pro Conventibus quoque Eucharisticis in vicariatu tantum foraneo, seu decanatu, seu plebania aut in paroecia agendis concedimus, excepta tamen Benedictionis papalis cum plena admissorum venia impertiendae facultate, et ea quidem lege, ut indulgentiae extra locum Conventus acquirendae, nisi intra fines vicariatus foranei, seu decanatus, seu plebaniae aut paroeciae, ubi Conventus habetur, lucrifieri nequeant.

Non obstantibus contrariis quibuslibet. Praesentibus perpetuo futuris temporibus valituris. Concedimus autem haec, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, ipsisque Eucharisticis Conventibus nunc et in posterum amplissime suffragari: sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis martii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

DECRETUM

CONDEMNATIONIS SAC. ERNESTI BUONAIUTI EIUSQUE OPERUM OMNIUM

Il sac. Ernesto Buonaiuti, già più volte ammonito, ripreso e sottoposto anche a gravi sanzioni canoniche per le sue dottrine prettamente modernistiche propagate a voce ed in iscritto, è rimasto purtroppo, non ostante le sue ripetute proteste di sottomissione, come evidentemente dimostrano suoi fatti e scritti recenti, sempre nella sua pertinacia, proprio come i modernisti così al vivo descritti nell'Enciclica *Pascendi* del S. P. Pio X di f. m. i quali « continuano il loro cammino, continuano « benchè ripresi e condannati, celando un'incredibile audacia col velo « di un'apparente umiltà. Piegano fintamente il capo; ma la mano e la « mente proseguono con più ardimento il loro lavoro. E così essi operano « scientemente e volutamente; sì perchè è loro regola che l'autorità « debba essere spinta, non rovesciata; sì perchè hanno bisogno di non « uscire dalla cerchia della Chiesa, per poter cangiare a poco a poco la « coscienza collettiva »; adoperando inoltre quell'arte dalla stessa Enciclica così messa in evidenza: « È artificio astutissimo dei modernisti « presentare le loro dottrine non già coordinate e raccolte quasi in un « tutto, ma sparse invece e disgiunte l'una dall'altra, allo scopo di pas- « sare essi per dubbiosi e come incerti, mentre di fatto sono fermi e « determinati ».

Non potendosi dunque in verun modo tollerare più a lungo, senza grave scandalo e danno dei fedeli, quest'opera subdola e continua di demolizione della Fede da parte di un sacerdote cattolico, che si ostina a voler apparir tale, nella sede stessa del Supremo Pontificato, questa Suprema Sacra Congregazione del S. Uffizio, della Fede e del costume custode e vindice, nella Congregazione di feria IV, 26 corr. mese, d'ordine e con l'approvazione espressa del Santo Padre, novamente dichiara il sopra mentovato sac. Ernesto Buonaiuti incorso nella scomunica a termini di diritto e, conseguentemente, anche nella sospensione *a divinis;* –

condanna e proscrive tutti i suoi libri e scritti ordinandone l'inserzione nell'Indice dei libri proibiti; – e gli proibisce di più scrivere, tenere conferenze ed insegnare nelle pubbliche scuole in materia attinente alla Religione.

Dato a Roma, dal Palazzo del S. Uffizio, addì 28 marzo 1924.

Luigi Castellano, *Notaro della Supr. S. C. del S. Uffizio.*

II

SUBMISSIONIS DECLARATIO

RR. PP. A. Brassac et J. Ducher decreto Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, feria IV die 12 decembris superioris anni 1923 edito, quo proscriptum fuit mandatumque ut in Indicem librorum prohibitorum referretur opus cui titulus: *Manuel biblique ou Cours d'Ecriture Sainte à l'usage des Séminaires*, etc., se subiecerunt ac damnatum illud opus reprobarunt. *

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 12 martii 1924.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. S. O. Notarius.*

* Circa hanc declarationem haec scribit R. P. Superior Generalis Societatis S. Sulpitii, H. Garriquet:

« Je renouvelle à Votre Sainteté le témoignage de soumission complète, filiale, « confiante, exprimé par mes deux confrères, MM. Brassac et Ducher, au sujet de la « décision du Saint-Office sur le *Manuel Biblique*. Nous ne faisons dans notre adhésion « ni restriction ni réserve, en exprimant le vœu que Votre Sainteté y reconnaisse la « sincérité de notre obéissance. Nous ferons dans le même sens l'éducation de nos « Séminaristes, pour qu'ils apprennent de nous comment et de quel cœur ils doivent « toujours suivre, coûte que coûte, la direction du Saint-Siège ».

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

DE PROCESSU INQUISITIONUM CIRCA PROMOVENDOS AD EPISCOPATUM

Regulas apprime iustas iuxta Sacrorum Conciliorum et Romanorum Pontificum Constitutiones edidit Urbanus VIII pro conficiendis processibus inquisitionum circa eos qui ad regimen dioecesium et monasteriorum promovendi essent.

Sed, mutatis temporum adiunctis, et ad promovendorum idoneitatem et dignitatem agnoscendam suffecta praevia inquisitione secreta, solemnis duorum testium interrogatio, iuxta antiquas Constitutiones praescripta, supervacanea visa est; ideoque ex variis Summorum Pontificum decretis pluribus in locis abolita fuit. Quum tamen alicubi adhuc subsistat, ut unica ubique habeatur norma in re tanti momenti, Ssmus D. N. Pius PP. XI, praesenti Sacrae Congregationis Consistorialis decreto, statuit, ut, firma inquisitione secreta iuxta leges in singulis regionibus aut locis statutas, quae accuratissime erit semper perficienda, vetus duorum testium interrogatio, quam in sua Instructione particulari, die 15 maii 1591, Urbanus PP. VIII statuit, cesset nec amplius locum habeat.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 29 februarii 1924.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

21 ianuarii 1924. — Titulari episcopali Ecclesiae Methonensi praefecit R. P. D. Ioannem Mariam Camilleri, hactenus Episcopum Gaudisiensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Aezanitensi, R. P. Antonium Van Velsen, e Societate Iesu, electum Vicarium Apostolicum de Batavia, in Indiis Neerlandicis.

— Titulari Episcopali Ecclesiae Andrapanensi, R. P. Caesarem Angelum Vigiani, ex O. F. Minorum, electum Vicarium Apostolicum de Chaco.

30 ianuarii. — Cathedrali Ecclesiae Tornacensi, R. D. Vedastum Rasneur.

1 februarii. — Metropolitanae nuper effectae Ecclesiae Bellohorizontinae, R. P. D. Antonium dos Sanctos Cabral, hactenus eiusdem sedis Episcopum.

3 februarii. — Cathedrali Ecclesiae Maurianensi, R. D. Augustum Grumel, rectorem Seminarii vulgo *de la Villette*, archidioec. Cameracensis.

13 februarii 1924. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Claudiopolitanae, R. P. D. Georgium Prudentem Bruley de Varannes, hactenus Episcopum Monaecensem.

7 martii. — Metropolitanae Ecclesiae Neapolitanae, Emum P. D. Alexium S. R. E. Card. Ascalesi, hactenus Archiepiscopum Beneventanum.

III

PROVISIO ABBATIAE

Decreto Sacrae Congregationis Consistorialis, dato die 29 decembris 1923, Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, confirmando electionem a Capitulo monasterii factam, instituit Abbatem Einsidlensem R. P. Ignatium Staub, e Congregatione Helveto-Benedictina.

SACRA CONGREGATIO CONCILII [1]

ROMANA ET ALIARUM

DE FATALIBUS AD RECURRENDUM

QUAESTIO. – In remotione parochorum inamovibilium, contra primum Ordinarii decretum, quo parocho significatur decisio amotionis, ad normam can. 2153 § 1, « parochus recursum *intra decem dies* interponere potest « apud eumdem Ordinarium »; si autem hic, re deliberata cum duobus parochis consultoribus, censuerit a decisis non esse recedendum, adversus huiusmodi definitivae decisionis decretum, ex can. 2146 § 1, « uni- « cum datur iuris remedium, idest recursus ad Sedem Apostolicam ». Verum, utrum haec facultas recurrendi intra aliquod temporis spatium, ad modum fatalium appellationis sive proponendae sive prosequendae, vel intra aliquos alios utiles terminos concludatur, in iure cautum non est; qua circumstantia usi sunt quidam parochi, qui, amoti, recursum re et effectu interponere per plures menses immo et annos distulerunt, postquam tamen Ordinario suo formiter voluntatem suam recurrendi ad normam can. 2146 significassent. Quum vero, ex § 3 eiusdem canonis, « pendente « recursu, Ordinarius paroeciam vel beneficium quo clericus privatus sit, « alii *stabiliter* conferre valide nequeat », facile intelligitur, collato etiam

[1] In superiore pag. 94, linea 3 a calce, fortuito depravata, ita restituatur: « feria VI, « abstinere a carnibus, vel feria IV *vel sabbato*, prout maluerint ».

can. 454, quantum animarum bono et auctoritati ecclesiasticae detrimentum haec agendi ratio facessat. Cuius rei sedula consideratione permoti, nonnulli Ordinarii nuper a Sacra Congregatione Concilii huius dubii solutionem reverenter postularunt, nimirum: « quale temporis spatium conce- « datur ad interponendum recursum apud Apostolicam Sedem contra « definitivum decretum amotionis in casu ».

ANIMADVERSIONES. – Post celebrem Constitutionem Bonifacianam *Concertationi* (c. 8, *de appell.*, II, 15, *in VI*), « ab electionibus, postulationibus « provisionibus et *quibuslibet extraiudicialibus actibus* (in quibus potest « appellatio interponi) quisquis ex eis gravatum se reputans, per appel- « lationis beneficium gravamen illatum desideraverit revocari, intra decem « dies (postquam sciverit), si velit, appellet; post decendium vero eidem « aditus non patet appellandi ». Unde ante Codicem, Ecclesiae disciplina, prout constantissima Doctorum sententia comprobatur (cfr. Scaccia, *de appell.*, q. XII, n. 105; Passerini, *Comm. in VI*, in h. tit.. n. 175, 176; Schmalzgrueber, in II, 28, n. 73; Pirhing, *eod.*, sect. VI, n. 132; Bouix, *de iud.*, c. III, de appell., § 9, 2) ea semper fuit quod a gravamine, sive iudiciali, sive extraiudiciali, appellatio ultra decemdium non competeret. Codex vero, retenta voce *appellatio* unice de provocatione *a sententiis* iudiciariis, sive definitivis, sive interlocutoriis, vim definitivam habentibus, *recursum* appellat quamlibet aliam provocationem adversus *decreta*, sive iudicum sive Ordinariorum, ipsumque recursum in tribus distinctis canonibus, nempe 1465 § 1, 1709 § 3, 2153 § 1, praescribit interponendum intra decem dierum spatium; in aliis autem, quodlibet tempus definire omittit. At vero, in veteri quoque disciplina, *recursus* seu *expostulatio* ad Apostolicam Sedem, ab appellatione etiam extraiudiciali videbatur distingui, non qua mera *supplicatio* ad gratiam Principis impetrandam, sed qua remedium ordinarium, loco appellationis, ex iustitia vel saltem ex aequitate competens. Ita Benedictus XIV, Const. *Ad militantis*, inhibita appellatione cum effectu suspensivo, quoad Ordinariorum decreta concernentia animarum curam, quae sunt profecto extraiudicialia negotia, duo remedia gravatis ita assignavit: « vel simplex dumtaxat et extraiudicialis *recursus* « per viam supplicis libelli, ad Nos ... vel respective et iuxta causarum « naturam et qualitatem *appellatio* ad quos de iure, in solo devolutivo, et « sine retardatione vel praeiudicio legitimae exsecutionis admitti possit ». Qua posita differentia, non videtur recursui, praesertim ad Sedem Apostolicam, aptandum simpliciter esse quod de appellatione extraiudiciali (quae per Codicem videtur sublata) vetus ius statuebat. Enimvero *recursus* ad Apostolicam Sedem magis participat de supplicatione quam de appel-

latione (cfr. Glossam et alios apud Reiffenst., in II, tit. 27, p. 7, n. 21); supplicatio autem, si fiat ad Principem, proponi debet intra biennium, si porrigatur iudici, intra decem dies, iuxta l. un. Cod., *de sent. Praefect.;* ad quod accedit praxis Sacrarum Congregationum, quae recursus adversus Ordinarios quotidie recipiunt, etsi longe post decemdium productos. Ita S. C. C. in Concordien., *Remotionis*, 20 febr. 1897, dubio: « an constet de « legitima appellatione vel recursu, » reposuit: « Affirmative pro recursu », licet, in casu, post annum circiter a decreto remotionis interposito; immo ibidem de auctoritate Rotae fuit animadversum quod « recursus ad Prin- « cipem *numquam* censetur interdictus, a quo quemadmodum iurisdictio- « nes omnes fluunt, ita etiam conveniens est ut refluant ». Accedit ratio, quia, cum fatalia legis non solum partes, sed et iudicem ligent (c. 1634 § 1) absonum videtur manus Apostolicae Sedis velle ligare (cfr. can. 1569). Itaque, cum in praedictis tribus casibus Codex *recursum* intra decemdium cohibet, minime regula habetur quae, iuxta can. 20, similes casus suppleat, sed potius exceptio, cuius ratio investiganda est. Et facile haec deprehenditur quoad can. 1709 (ad superiorem iudicem) et 2153 (ad eumdem), cum nempe recursus effectum *suspensivum* habeat, et hinc de appellatione potius quam de supplicatione participet. In canone autem 1465, ubi consulitur casui quo « patronus vel praesentatus intra decem dies a significatione « recusationis recursum a iudicio Ordinarii ad Sedem Apostolicam inter- « posuerit, *quo pendente suspendatur collatio usque ad finem controversiae* », eadem ratio clare elucet. Nimirum cum ordinario recursus meriti examen devolvat quin provisionem suspendat, quoties contrarium accidit, appellationis regulas sequi debet, ne quod in iustitiae praesidium conceditur, in iniquitatis fomentum traducatur. Hoc ipsum criterium sapienter nuper S. C. de Religiosis secuta est in disponendo circa facultatem concessam can. 647, § 2, n. 4, Religioso dimisso recurrendi adversus dimissionis decretum, « quoad effectum *suspensivum* », ut expressis verbis in resolutione limitatur. Ex eadem norma videtur quoque proposito dubio respondendum quoad can. 2146. Licet enim recursus, in casu huius canonis, vim non habeat suspendendi decretum amotionis, eo tamen pendente, Ordinarii manus a limine – ut vidimus – adeo ligantur ut conferre alii non possit *stabiliter*, prout oporteret ex can. 454, paroeciam vel beneficium. Standum itaque in casu, etiam quoad recursum, terminis praefinitis quoad appellationem in Const. Bonifaciana: « intra decem dies *postquam sciverit*, appel- « let; post decemdium vero aditus non pateat appellandi ». Quare, etc.

Resolutio – Porro, in plenariis comitiis Sacrae Congregationis Concilii, in Palatio Apostolico Vaticano habitis, die 12 ianuarii 1924, Emi Patres,

proposito dubio: « Quale temporis spatium concedatur ad recursum inter-« ponendum a definitivo decreto remotionis, ad effectum can. 2146 § 3 « Codicis iuris canonici, in casu », respondendum censuerunt: « Tempus utile « ad recursus interponendum a definitivo decreto remotionis, ad effectum « § 3 can. 2146 Codicis, esse decemdium ab intimatione eiusdem decreti, « supputandum ad normam can. 34 § 3, 3°, et can. 35: certiore facto Ordi-« nario loci ab ipso recurrente de legitime interposito recursu ad Aposto-« licam Sedem ».

Quam resolutionem, referente infrascripto Sacrae Congregationis Secretario, in audientia subsequentis diei 14, Ssmus Dñus Noster Pius div. Providentia PP. XI, approbare et confirmare dignatus est.

† Iulius, Episc. tit. Lampsacen., *Secretarius*.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS [1]

DUBIUM

CIRCA DOTEM RELIGIOSARUM

Ad normam cann. 551 et 643 Religiosa professa, e Religione egrediens aut ex eadem dimissa, si quidem dotem attulerit, eam, absque fructibus iam maturis, recipiendi ius habet; sin vero fuerit sine dote recepta, nec ex propriis bonis sibi providere possit, caritativum quoddam subsidium illi suppeditandum est a Religione.

Contingit vero, ut exstent Religiones aut Monasteria, in quibus dos allata efferat pecuniae summam satis exiguam, atque adeo Religiosa discedens multo minus obtineat ex debita dotis restitutione quam aliter ipsi, si absque dote fuisset recepta, ex caritate esset suppeditandum.

Cum id omnino alienum a mente Legislatoris videatur, quem certo constat voluisse Religiosae discedenti iri provisum de iis omnibus quae requiruntur, ut ipsa, modo tuto ac convenienti, domum redeat ac per aliquod tempus vivere possit, quaeritur:

« Utrum Religio, in qua dos non pertingit ad rationabilem subsidii « caritativi aestimationem, omni obligatione erga Religiosam discedentem « liberetur ex simplici dotis restitutione, an e contrario supplere teneatur « id quod, iuxta can. 643 § 2, defecerit ad aequum subsidium caritativum « constituendum? ».

[1] In praecedenti fasciculo, pag. 98, lin. 16, pro eo quod est: 550 § 2, legatur, 540 § 3.

Sacra Congregatio, re mature perpensa, respondendum censuit, prout respondet: « *Negative* ad primam partem, *affirmative* ad secundam; facto « verbo cum Sanctissimo ».

Facta autem de praedictis relatione Sanctissimo Domino Nostro Pio div. Prov. PP. XI, in audientia habita ab infrascripto P. Secretario die 2 martii 1924, Sanctitas Sua resolutionem Sacrae Congregationis approbavit et confirmavit.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die, mense et anno praedictis.

C. CARD. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Decretis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Ssm̃us Dn̄us Noster Pius PP. XI has, quae sequuntur, Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

26 februarii 1924. — *Cathedrali Ecclesiae Portus Augustae* praefecit R. D. Andream Killian, vicarium generalem dioecesis Wilcanniensis.

1 martii. — *Cathedrali Ecclesiae Goulburnensi*, R. D. Ioannem Barry, administratorem parochiae metropolitanae Melbournensis et pro-vicarium generalem huius archidioecesis.

II

NOMINATIO

Decreto diei 12 martii 1924 Sacra Congregatio de Propaganda Fide declaravit ad suum beneplacitum *Praefectum Apostolicum de Kong Moon*, R. P. Iacobum Eduardum Walsh, e Societate Missionaria de Maryknoll.

Praeterea idem Sacrum Consilium renunciavit Praesidem Pontificii Operis Propagationis Fidei pro Statu Serborum, Chroatorum et Slovenorum R. D. Iosephum Ujcic in Theologica facultate Labacensi doctorem decurialem.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA seu ALBIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI PAULI GINHAC, SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

Paulus Ginhac, de cuius Causa beatificationis et canonizationis agitur, in loco seu possessione *Le Marel*, oppidi *Serverette*, Mimatensis dioecesis, ex piis honestisque coniugibus Ioanne Antonio et Clara Monica Fabre ortum duxit die 31 maii 1824, eaque die sanctum baptismum recepit, impositis nominibus Petro et Paulo. Parentes eius, christiana caritate ferventes, saeviente saeculo XVIII gallica perturbatione, sacerdotibus tutum obtulerunt hospitium, ut facilius ecclesiastica munera gerere possent. Neque mirum si arbor bona bonos fructus effecerit: siquidem ex illo coniugio duodecim prodierunt fratres et sorores, ex quibus duo sacerdotes, duae sorores Trappistae, tertia, Eugenia, monialis Visitationis. Paulus, septimus et puer, a patre agricola custodiae gregis in campis addictus, licet haud facilis et docilis indolis, tamen, quum esset novem circiter annorum, satis paratus, ad sacram synaxim admissus fuit. Paulus frequentavit primum scholam oppidi *Serverette*, tum traditus avunculo sacerdoti et tandem, circa medium aetatis annum tertium decimum, Collegium Mimatense adivit, in quo civico Collegio litterarum rudimentis operam dedit, sed absque vero profecto christianae civilisque educationis. Quare, optimo consilio, parentes eum in domum revocarunt et ad parvum Seminarium *de Chirac*, prope oppidum *Marvéiols*, transtulerunt. Adolescens, haud melior effectus et parum acquiescens superiorum monitis et sororis Eugeniae in illo monasterio Visitationis oppidi *Marvéiols* degentis consiliis, quum gradum fecisset ad humaniores litteras, parvum Seminarium *de Chirac* cum altero Mimatensi commutavit. Expletis in hoc Seminario studiis, quum alias excogitaret novitates, precibus sororis impulsus, in Castellum *de Cheminade* concessit, ubi pium sacerdotem invenit de Moré de Charaix, a quo benigne exceptus et per aliquot dies hospes, eius rogatu comes adscitus est. Ambo Mimatensem civitatem petierunt ad audiendos sodales Societatis Iesu, qui tunc sacras missiones ibi peragebant. Paulus

concionibus et supplicationi, qua missionibus finis imponitur, Deo iuvante, tranquille interfuit. In ista supplicatione per vias oppidi, ad conspectum Imaginis Christi Redemptoris cruci affixi, de improviso adolescens, veluti alter Saulus, re mirabili ictus et tremens, genua flectit et, quasi audisset Christum interrogantem et Saulum respondentem, superna luce et divina gratia perculsus, in alium valde meliorem transformatus est. Hanc conversionem, Christo operante, magis in dies perfectam et perseverantem, ipse Paulus, in posterum saepe recogitans, prodigiosam appellabat, laudans et exaltans divinam clementiam ingeminansque cum Psalmista: « Delicta « iuventutis meae ne memineris, Domine ». – « Miserere mei, Deus, secun- « dum magnam misericordiam tuam ». – Eadem conversionis die, Dei famulus lapsus suae iuventutis humillime exponit P. Jouvé, missionis praesidi, et propositum amplectendi Societatem Iesu eidem aperit, quo probante, suisque parentibus libenter annuentibus, experimentum vocationis religiosae apud fratrem suum Vincentium peragit. Ita probatus, Paulus a Praeposito provinciae praedictae Societatis ingressum in ipsam suppliciter efflagitavit, sed ita obtinuit, ut prius gradum academicum Baccalaurei in Collegio Mimatensi assequi posset et postea in tyrocinii domo Avenionensi admitteretur. Quod accidit, instante R. P. de Charaix, die 4 ianuarii anni 1843, moderatoribus P. Iosepho de Jacas et Pio de Blacas. Priore tyrocinii anno summa laude expleto, in festo Epiphaniae Domini anni 1844 vota *devotionis* appellata emisit, et per duos menses in Villa de S. Chamaud, prope Avenionem, litteris incubuit, P. Paulino Abel praeceptore. Subsequenti mense decembri translatus Ben-Aknoun, in Algeriam, orphanotrophio a Societate Ignatiana instituto addicitur. Illic prima vota nuncupat die 6 ianuarii 1845 et usque ad mensem septembrem anni 1848, praefecti, catechistae et magistri munera gerit cum prospero alumnorum successu et omnium admiratione ac existimatione. Eodem mense septembri ab Africa revocatus, in domo Valsensi, inter ducentos scholasticos, philosophicis et theologicis disciplinis operam suam navat, condiscipulis praebens exemplum perfecti studentis et sancti religiosi. – Sacerdotio auctus die 18 decembris anni 1852, missus est ad locum *Mazel* ad recreandam piam genitricem aegrotantem, quae paulo post sancte obivit. Invisit quoque sororem Eugeniam in monasterio Visitationis *Marvéiols* degentem. De matre scripsit Dei famulus eam comparans cum S. Monica, cuius lacrymis et precibus filius Augustinus ad Christum conversus est, et similiter ipse pietati et orationi matris suae, Deo miserante, propriam conversionem tribuebat. Sorori autem germanae ipsam fratris immutationem admiranti respondit: « Dextera Domini fecit virtutem! ». In socium P. Henrici Desmoulins tyronum magistri electus, breviorem theologiae cursum

docuit, simulque quartum theologicum annum absolvit. Inde communitatis moderator spiritualis, et paulo post, labente anno 1855, tyronum magister renuntiatus est. Tertium probationis annum egit sub P. Sebastiano Fouillot, qui famulum Dei suum seraphinum vocabat. In oppidum *Vals* reversus, tyronum magistri munus resumpsit aliaque officia sibi commissa fideliter adimplevit. Illic solemnia vota religiosa edidit, et, novo fervore incensus, gaudebat in sancta societate Deo inservire et proximorum saluti incumbere. Rector domus tyrocinii Tolosae aliarumque domorum in locis *Castres* et *Paray-le-Monial*, plures difficultates assidua patientia et fortitudine superare debuit, praesertim anno 1880 usque ad Societatis expulsionem die 28 iunii eiusdem anni peractam. P. Paulus, humanissime invitatus, in orphanotrophium de *Paray-le-Monial* se recepit, ibique sacrum ministerium aliaque caritatis officia impendit; habitus ut alter Pater de la Colombière. Deinde, rogante Comitissa de Villève, Societatis moderatores P. Paulum miserunt Castrum de Mourvilles, ut, proscriptis in hospitium receptis praepositus simulque tyronibus tertiariis magister, hoc duplici officio et suam et aliorum spiritualem perfectionem coniungeret. Interea tempus quod suis officiis supererat, animarum directioni consecrabat; feriis autem propinquas regiones adibat ut sancta exercitia sodalibus suis aliisque religiosis utriusque sexus praeberet, ex quibus uberrimos fructus perceptos fuisse testati sunt sacri locorum Antistites. De P. Paulo Ginhac Magister generalis Ordinis S. Dominici testimonium tulit « quod erat homo Dei, superno lumine dives, mirabiliter humilis, « suimet possessione et mortificatione non communi praeditus ». Insuper huius Servi Dei cultus, devotio et fiducia in Iesum Christum Crucifixum Eucharisticum et thesauros Cordis sui revelantem, nec non in Deiparam Virginem Mariam Immaculatam, sanctos Angelos aliosque caelites tutelares, nominatim Ioseph, Petrum et Paulum, Ignatium, variis mirisque modis patuerunt, una cum obsequio, obedientia et veneratione in sanctam Ecclesiam Catholicam eiusque caput visibile, Christi Vicarium Romanum Pontificem, cuius iuris, potestatis et libertatis assertorem et infallibilis magisterii propugnatorem se ostendit, praesertim tempore Oecumenici Concilii Vaticani. – A Castro de Mourvilles ad Castres translatus, domum tertiariorum ibi constitutam ab anno 1891 ad 1894 rexit Dei Famulus, intra et extra domum ac regionem, una cum sodalibus, sacris missionibus et exercitationibus operam suam impendens. Tandem, aetate, laboribus et vigiliis aliisque corporis macerationibus fractus et morbo, quo iam erat affectus, ingravescente, quem summa patientia et virtute sustinebat, ad vitae terminum pervenit. Tum, sanctissimo viatico refectus et Extrema Unctione roboratus, a superioribus et sodalibus venia petita et gratissime

accepta, dum ad Beatam Virginem Mariam illas preces recitabat: « Maria, « Mater gratiae, Mater misericordiae, tu nos ab hoste protege, et mortis « hora suscipe », in amplexu dulcissimae Matris dilectus eius filius P. Paulus, in societate et pace Domini sui Iesu Christi Salvatoris, quievit die 10 ianuarii anni 1895. In sacello S. Ignatii expositum fuit corpus, ut pietati sodalium et civium satisfieret; postea, exequiis solemniter persolutis, in commune coemeterium delatum est et in peculiari sepulcro depositum, deinde in altero nobiliore, fidelium sumptibus exstructo, sepulcro conditum iacet; apposito lapide verbisque sculptis: « Mihi vivere Christus « est, et mori lucrum ». – Fama sanctitatis quam Dei famulus sibi in vita acquisierat, post obitum constans et diffusa adeo inclaruit, ut Processibus Informativis Romano et Albiensi aliisque Rogatorialibus plurium dioecesium et locorum super ea conficiendis viam aperuit. Quibus omnibus expletis et ad sacram Rituum Congregationem delatis, quum, servato iuris ordine, omnia in promptu essent, instante R. P. Aureliano Faiella, Societatis Iesu et Causae postulatore, voto etiam depromente Rmi Praepositi generalis omniumque sodalium eiusdem Societatis, attentisque plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum litteris postulatoriis, Emus et Rmus Dñus Antonius Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositis, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 26 februarii 1924.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Pauli Ginhac, sacerdotis professi Societatis Iesu. Die 27 februarii 1924.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

PLURIUM DIOECESIUM

DE VEXILLIS IN ECCLESIA ADMITTENDIS VEL BENEDICENDIS

Postulantibus nonnullis locorum Rmis Ordinariis a Sacra Rituum Congregatione aliquam normam seu Instructionem circa vexilla in ecclesiis admittenda vel benedicenda, Sacra Rituum Congregatio, audito etiam specialis Commissionis suffragio, rescribendum censuit: « Ad mentem ».

Mens est: « Quando insignia seu vexilla non pertineant ad Societates « religioni catholicae manifeste contrarias, nec reprobata sint harum sta- « tuta, neque ipsa insignia seu vexilla aliquod emblema de se vetitum « ac reprobatum praeseferant, in ecclesiis admitti possunt. Quum vero « in favorem et obsequium eiusdem religionis catholicae pacifice postu- « letur supradictorum insignium seu vexillorum benedictio, haec concedi « potest, adhibita formula *Ritualis Romani* ». Atque ita rescripsit. Die 15 decembris 1922.

Hanc peculiarem Instructionem, ut ipsa cunctis locorum Ordinariis innotescat, Sacra eadem Congregatio evulgandam duxit, die 26 martii 1924.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

PROVISIO ECCLESIAE

Decreto Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, dato die 22 octobris 1923, Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, *Archiepiscopali Ecclesiae Damascenae Syrorum* praefecit R. P. D. Gregorium Petrum Habra, hactenus Archiepiscopum Mausiliensem Syrorum.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 11 marzo 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi Signori Cardinali e col voto dei Reverendissimi Prelati e Consultori Teologi, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* dei Sacri Riti per discutere sopra due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Beato Giovanni Battista Maria Vianney, Confessore, Parroco di Arx.

Martedì, 18 marzo 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi alla augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori Teologi, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sul dubbio detto *del Tuto* per la solenne Canonizzazione della Beata Maria Maddalena Postel, Vergine, Fondatrice dell'Istituto delle Suore delle Scuole Cristiane; e quindi sul dubbio se consti del martirio e della cagione del martirio, dei segni o miracoli dei Ven. Servi di Dio Lorenzo Imbert, Vescovo di Capsa, e Compagni, uccisi, come si asserisce, in odio della Fede.

SEGRETERIA DI STATO

SS. CONGREGAZIONI ASSEGNATE AI NOVELLI PORPORATI

Con biglietti della Segreteria di Stato del 27 marzo il Santo Padre si è benignamente degnato assegnare le seguenti Congregazioni agli Emi Signori Cardinali, che, nel Concistoro pubblico del medesimo giorno, hanno ricevuto il Cappello Cardinalizio:

All'Emo Sig. Cardinale Giorgio Guglielmo Mundelein, Arcivescovo di Chicago, le Sacre Congregazioni di *Propaganda Fide*, dei *Seminari e delle Università degli Studi* e della *Rev. Fabbrica di S. Pietro.*

All'Emo Sig. Cardinale Patrizio Giuseppe Hayes, Arcivescovo di New York, le Sacre Congregazioni di *Propaganda Fide*, dei *Riti* e dei *Seminari e delle Università degli Studi.*

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

18 gennaio 1924. Monsig. Basilio de Sanctis, *Uditore della Nunziatura Apostolica del Brasile.*

1 febbraio » Il Rmo D. Pietro Bastien, O. S. B., *Consultore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

10 febbraio 1924. Monsig. Luigi Pellizzo, Arciv. tit. di Damiata, *Segretario della Sacra Congregazione della Rev. Fabbrica di S. Pietro.*
» » » Monsig. Nicola Sebastiani, *Segretario dei Brevi ai Principi.*
14 » » Monsig. Federico Cattani-Amadori, *Segretario del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*
» » » Il Rmo P. Pasquale Robinson, O. F. M., *Consultore della Sacra Congregazione dei Religiosi.*
22 » » Monsig. Giuseppe Bruno, *Segretario della Pontificia Commissione per l'interpretazione del Codice di diritto canonico.*
» » » Monsig. Gisleno Veneri, Vesc. tit. di Darni, e il Rmo P. Giacomo M. Garcia, O. E. S. A., *Consultori della Sacra Congregazione del Concilio.*
1 marzo » Il Rmo P. Antonio van Asseldonk, dei Crocigeri, e il Rmo P. Leone del Sacro Cuore di Gesù, dei Passionisti, *Consultori della Sacra Congregazione dei Religiosi.*
4 » » Monsig. Francesco Solieri e il Rmo P. Pasquale Robinson, O. F. M., *Consultori della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*
18 » » Monsig. Francesco Guglielmi, il Rmo P. Arsenio Vercanteren e il Rmo P. Antonio Iglesias, entrambi dell'Ordine dei Frati Minori, *Consultori della Sacra Congregazione dei Sacramenti.*
24 » » Il Rmo P. Enrico Rosa, S. I., *Consultore della Commissione Pontificia per la Preservazione della Fede.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

19 febbraio 1924. Monsig. Giuseppe Antonio Lezcano y Ortega, Arcivescovo di Managua.

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

8 febbraio 1924. Monsig. David O'Leary, della diocesi di Kerry.
23 » » Monsig. Antonio Wilczkievicz, della diocesi di Tarnow.
7 marzo » Monsig. Geraldo Murphy, dell'archidiocesi di Halifax.

Prelato Chierico di Camera:

6 marzo 1924. Monsig. Angelo Gaeta Caselli.

Prelati Domestici di S. S.:

23 ottobre 1923. Monsig. Rosario La Paglia, della diocesi di Caltanissetta.
9 febbraio 1924. Monsig. Emmanuele Fernandez Mendez della diocesi di Plasencia.

Cappellano comune soprannumerario:

1 marzo 1924. Monsig. Antonio Rossi.

20 febbraio 1924. Monsig. Valentino 'Arvay-Nagy, della diocesi di Cassovia.
21 » » Monsig. Nehmatallah Anad, dell'archidiocesi di Cipro.
» » » Monsig. Cesare Mambretti, dell'archidiocesi di Milano.
23 » » Monsig. Michele Gurrera, della diocesi di Caltanissetta.
25 » » Monsig. Giorgio Schreiber, della diocesi di Münster.
1 marzo » Monsig. Paolo Muller-Simonis, della diocesi di Strasburgo.
10 » » Monsig. Giorgio Suba, della diocesi di Munkacs.
» » » Monsig. Simeone Szabó, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Rosario Grillo, della diocesi di Trapani.
» » » Monsig. Michele Driscoll, dell'archidiocesi di Halifax.
11 » » Monsig. Alfredo Cadot, della diocesi di Amiens.
» » » Monsig. Mosè Gonçalves de Conto, della diocesi di Ilheos.
12 » » Monsig. Giorgio Bouillon, dell'archidiocesi di Ottawa.
15 » » Monsig. Daniele Sajatovic, della diocesi di Križevci.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

25 febbraio 1924. Al sig. Carlo Arborio Mella di Sant'Elia, dell'archidiocesi di Sassari.
7 marzo » Al sig. marchese Luigi Barbi, Guardia Nobile di S. S.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

8 marzo 1924. Al sig. Manuel de Escandon, marchese di Villavieja, dell'archidiocesi di Parigi.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

30 gennaio 1924. Al sig. avv. Francesco Diamilla Magnelli (Roma).
7 febbraio » Al sig. comm. prof. Odoardo Persiani (Roma).
13 » » Al sig. Architetto Giuseppe Kleesattel, dell'archidiocesi di Colonia.
20 » » Al sig. conte Francesco Statella, dell'archidiocesi di Napoli.
27 » » Al sig. Claudio Marzorati, dell'archidiocesi di Milano.
12 marzo » Al sig. Ugo Hermann, dell'archidiocesi di Colonia.
14 » » Al sig. prof. Giuseppe Terrabugio, dell'archid. di Milano.
20 » » Al sig. Puzant Masraff (Cairo).

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

29 febbraio 1924. Al sig. contrammiraglio Antonio Alves Ferreira da Silva (Brasile).

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

14 febbraio 1924. Al sig. Enrico Liesens, della diocesi di Namur.
16 » » Al sig. Renato Laguérenne, della diocesi di Limoges.

19 febbraio 1924. Al sig. Ernesto Dessart, dell'archidiocesi di Malines.
21 » » Al sig. avv. Amilcare Martinelli, della diocesi di Bergamo.
27 » » Al sig. Paolo Achille Gnaga, della diocesi di Crema.
7 marzo » Al sig. Giacomo van Vollenhoven, della dioc. di Bois-le-duc.
13 » » Al sig. Marco Emilio Delisse, dell'archidiocesi di Rennes.
» » » Al sig. prof. Giovanni Uberto Charpentier, della medesima archidiocesi.
15 » » Al sig. Giovandiego Ferrante, della diocesi di Aquino.
» » » Al sig. avv. Francesco Huy-berechts, dell'archid. di Malines.
17 » » Al sig. Warren H. Cartier, della diocesi di Grand Rapids.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

18 febbraio 1924. Al sig. prof. Remigio Renzi (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

24 dicembre 1923. Al sig. Silva Boulnois, della diocesi di Beauvais.
5 febbraio » Al sig. Giacomo Thornton di Ceronulla, dell'archidiocesi di Sidney.
11 » » Al sig. Bernardo Gauer, dell'archidiocesi di Colonia.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S:

13 febbrai 1924. Monsig. Giuseppe Roserot, della diocesi di Troyes.
25 » » Monsig. Giuseppe Poll, della diocesi di Ratisbona.
» » » Monsig. Raffaele Baratti, della diocesi di Guastalla.
26 » » Monsig. Desiderato Comeau, dell'archidiocesi di Halifax.
1 marzo » Monsig. Vittorio Déqué, dell'archidiocesi di Tolosa.
» » » Monsig. Ferdinando Ramella, della diocesi di Viterbo.
» » » Monsig. Giovanni Simrak, della diocesi di Krizevac.
» » » Monsig. Michele Mudri, della medesima diocesi.
14 » » Monsig. Andrea Gácsér, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Zeno Kalinowski, della diocesi Vladislavia.
15 » » Monsig. Gaetano Profeti, della diocesi di Colle Val d'Elsa.
» » » Monsig. Roberto Piacitelli (Roma).
» » » Monsig. Antonio Vaškovic, della diocesi di Presóv.
» » » Monsig. Nicola Danjko, della medesima diocesi.
18 » » Monsig. Ernesto Venturini, dell'archidiocesi di Modena.
21 » » Monsig. Carlo Marangoni, dell'archidiocesi di Camerino.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

6 marzo 1924. Monsig. Luigi Arsenio Venegas, della diocesi di Concezione.
14 » » Monsig. Giovanni Battista Rebora, dell'archidioc. di Genova.

18 marzo 1924. Monsig. Angelo Gambaro, della diocesi di Novara.
20 » » Monsig. Carlo Gozzini, della diocesi di Novara.
22 » » Monsig. Nicola Giannóccari, della diocesi di Cotrone.

Cameriere d'onore extra urbem *di S. S.:*

23 febbraio 1924 Monsig. Angelo Dancausa Lozano, della diocesi di Burgos.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

12 marzo 1924 Il sig. conte Angelo Brazzetti, della diocesi di Bagnoregio

Cappellano segreto d'onore di S. S.:

25 febbraio 1924 Monsig. Giuseppe Angeletti, della diocesi di Nocera e Gualdo Tadino.

Cappellani d'onore extra urbem *di S. S.:*

27 febbraio 1924 Monsig. Salvatore Venturini, della diocesi di Frascati.
1 marzo » Monsig. Alessandro Sztojka, della diocesi di Munkacs.
» » » Monsig. Vittore Selykó, della medesima diocesi.

NECROLOGIO

12 gennaio 1924. Monsig. Girolamo Van Aertselaer, Vescovo tit. di Zarai.
20 febbraio » Monsig. Giovanni Edoardo Gunn, Vescovo di Natchez.
21 » » Monsig. Teofilo Meerschaert, Vescovo di Oklahoma.
10 marzo » Monsig. Giulio Vaccaro, Arcivescovo di Bari.
11 » » Monsig. Nicola Averardi, Vescovo tit. di Tarso.
12 » » Monsig. Ferdinando Polloni, Vescovo di Bertinoro.
13 » » Monsig. Ignazio Hummel, Vescovo tit. di Trapezopoli.
27 » » Monsig. Giuseppe Pelczar, Vescovo di Przemysl.